

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2018. gada 12. jūlijā *

Konkurence – Karteļi – Eiropas spēka kabeļu tirgus – Lēmums, ar kuru konstatēts LESD 101. panta pārkāpums – Vienots un turpināts pārkāpums – Vainojamība pārkāpumā – Prezumpcija – Kļūda vērtējumā – Nevainīguma prezumpcija – Tiesiskā noteiktība – Personiskās atbildības princips – Neierobežota kompetence

Lieta T-419/14

The Goldman Sachs Group, Inc., Ņujorka (Amerikas Savienotās Valstis), ko pārstāv *W. Deselaers*, *J. Koponen* un *A. Mangiaracina*, advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *C. Giolito*, *L. Malferrari*, *H. van Vliet* un *J. Norris-Usher*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Prysmian SpA, Milāna (Itālija),

Prysmian Cavi e Sistemi Srl, Milāna,

ko pārstāv *C. Tesauro*, *F. Russo* un *L. Armati*, advokāti,

personas, kas iestājušās lietā,

par prasību, kura ir pamatota ar LESD 263. pantu un ar kuru tiek lūgts, pirmkārt, atcelt Komisijas Lēmumu C(2014) 2139 *final* (2014. gada 2. aprīlis) par procedūru saskaņā ar [LESD] 101. pantu un [EEZ] līguma 53. pantu (Lieta AT.39610 – spēka kabeļi), ciktāl tas attiecas uz prasītāju, un, otrkārt, samazināt tai uzliktā naudas soda apmēru.

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs E. M. Kolīns [A. M. Collins], tiesneši M. Kančeva [M. Kancheva] (referente) un R. Barentss [R. Barents],

sekretārs: L. Gžegorčiks [L. Grzegorzcyk], administrators,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2017. gada 28. marta tiesas sēdi,

* Tiesvedības valoda – angļu.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

I. Tiesvedības priekšvēsture

A. Prasītājas un attiecīgā nozare

- 1 Prasītāja, *Goldman Sachs Group, Inc.*, ir ASV sabiedrība, kas darbojas gan kā komercbanka, gan kā ieguldījumu sabiedrība pasaules nozīmīgākajos finanšu centros. No 2005. gada 29. jūlija līdz 2009. gada 28. janvārim tā ar *GS Capital Partners V* (turpmāk tekstā – “*GSCP V fondi*”) un citu starpnieksabiedrību starpniecību bija *Prysmian SpA* un tai pilnībā piederošā meitasuzņēmuma, *Prysmian Cavi e Sistemi S.r.l.* (turpmāk tekstā – “*PrysmianCS*”), agrāk – *Pirelli Cavi e Sistemi Energia SpA*, pēc tam – *Prysmian Cavi e Sistemi Energia Srl. Prysmian* un *PrysmianCS*, netiešais mātesuzņēmums. Pēdējās divas minētās sabiedrības kopā veido *Prysmian* grupu, pasaules mēroga spēlētāju zemūdēns un apakšzemes spēka kabeļu nozarē.
- 2 Zemūdēns un apakšzemes spēka kabeļi tiek izmantoti attiecīgi zem ūdens un zem zemes elektroenerģijas pārvadei un sadalei. Tie ir iedalīti trīs kategorijās: zemsprieguma, vidēja sprieguma, kā arī augsta un ļoti augsta sprieguma kabeļi. Augsta un ļoti augsta sprieguma spēka kabeļi vairumā gadījumu tiek pārdoti kā daļa no projekta. Šie projekti ietver spēka kabeļa un aprikojuma, iekārtu un papildu pakalpojumu kombināciju. Augsta un ļoti augsta sprieguma kabeļi visā pasaulē tiek pārdoti galvenajiem valstu tīklu operatoriem un citām elektroenerģijas kompānijām – galvenokārt publiskā iepirkuma ietvaros.

B. Administratīvais process

- 3 Ar 2008. gada 17. oktobra vēstuli Zviedrijas sabiedrība *ABB AB* iesniedza Eiropas Kopienu Komisijai virkni paziņojumu un dokumentu par ierobežojošu komercpraksi apakšzemes un zemūdēns spēka kabeļu ražošanas un piegādes nozarē. Šie paziņojumi un dokumenti tika iesniegti saistībā ar pieteikumu par atbrīvojumu no naudas soda Komisijas paziņojuma par atbrīvojumu no sodanaudas [naudas soda] un sodanaudas [naudas soda] samazināšanu karteļu gadījumos (OV 2006, C 298, 17. lpp.; turpmāk tekstā – “paziņojums par iecietību”) izpratnē.
- 4 No 2009. gada 28. janvāra līdz 3. februārim pēc *ABB* paziņojumiem Komisija veica pārbaudes *Prysmian* un *Prysmian Cavi e Sistemi Energia*, kā arī citu attiecīgo Eiropas sabiedrību, proti, *Nexans SA* un *Nexans France SAS*, telpās.
- 5 2009. gada 2. februārī Japānas sabiedrības *Sumitomo Electric Industries Ltd.*, *Hitachi Cable Ltd* un *J Power Systems Corp.* iesniedza kopīgu pieteikumu par atbrīvojumu no naudas soda saskaņā ar paziņojuma par iecietību 14. punktu vai, pakārtoti, par tā apmēra samazināšanu saskaņā ar šī paziņojuma 27. punktu. Pēc tam tās nosūtīja Komisijai mutiskos paziņojumus un citus dokumentus.
- 6 Izmeklēšanas laikā Komisija saskaņā ar Padomes Regulas (EK) Nr. 1/2003 (2002. gada 16. decembris) par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [LESD 101. un 102. pantā] (OV 2003, L 1, 1. lpp.), 18. pantu un paziņojuma par iecietību 12. punktu nosūtīja vairākus informācijas pieprasījumus uzņēmumiem, kas ražo un piegādā apakšzemes un zemūdēns spēka kabeļus.
- 7 2011. gada 30. jūnijā Komisija uzsāka procedūru un pieņēma paziņojumu par iebildumiem attiecībā pret šādām juridiskām personām: *Nexans France*, *Nexans*, *Pirelli & C. SpA*, *Prysmian Cavi e Sistemi Energia*, *Prysmian*, *Sumitomo Electric Industries*, *Hitachi Cable*, *J-Power Systems*, *Furukawa Electric*

Co. Ltd, Fujikura Ltd, Viscas Corp., SWCC Showa Holdings Co. Ltd, Mitsubishi Cable Industries Ltd, Exsym Corp., ABB, ABB Ltd, Brugg Kabel AG, Kabelwerke Brugg AG Holding, nkt cables GmbH, NKT Holding A/S, Silec Cable SAS, Grupo General Cable Sistemas, SA, Safran SA, General Cable Corp., LS Cable & System Ltd, Taihan Electric Wire Co. Ltd un prasītāju.

- 8 No 2012. gada 11. līdz 18. jūnijam visi paziņojuma par iebildumiem adresāti, izņemot *Furukawa Electric*, piedalījās administratīvajā sēdē Komisijā.
- 9 Ar 2012. gada 14. novembra spriedumu *Nexans France* un *Nexans/Komisija* (T-135/09, EU:T:2012:596) un 2012. gada 14. novembra spriedumu *Prysmian* un *Prysmian Cavi e Sistemi Energia/Komisija* (T-140/09, nav publicēts, EU:T:2012:597) Vispārējā tiesa daļēji atcēla, pirmkārt, *Nexans* un *Nexans France*, un, otrkārt, *Prysmian* un *Prysmian Cavi e Sistemi Energia* adresētos lēmumus par pārbaudi, ciktāl tie attiecās uz spēka kabeļiem, kas nav augstsprieguma zemūdens un apakšzemes spēka kabeļi, un iekārtām, kas saistītas ar šiem citiem kabeļiem, un pārējā daļā prasības noraidīja. 2013. gada 24. janvārī *Nexans* un *Nexans France* iesniedza apelācijas sūdzību par pirmo no šiem spriedumiem. Ar 2014. gada 25. jūnija spriedumu lietā *Nexans* un *Nexans France/Komisija* (C-37/13 P, EU:C:2014:2030) Tiesa šo apelācijas sūdzību noraidīja.
- 10 2014. gada 2. aprīlī Komisija pieņēma Lēmumu C(2014) 2139 *final* par procedūru saskaņā ar LESD 101. pantu un [EEZ] līguma 53. pantu (Lieta AT.39610 – spēka kabeļi) (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”).

C. Apstrīdētais lēmums

1. Attiecīgais pārkāpums

- 11 Saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 1. pantu vairāki uzņēmumi dažādos periodos piedalījās vienotā un turpinātā LESD 101. panta pārkāpumā “augsta un ļoti augsta sprieguma apakšzemes un/vai zemūdens spēka kabeļu nozarē”. Būtībā Komisija konstatēja, ka no 1999. gada februāra līdz 2009. gada janvāra beigām galvenie Eiropas, Japānas un Dienvidkorejas zemūdens un apakšzemes spēka kabeļu ražotāji piedalījās daudzpusējo un divpusējo sanāksmju tīklā un uzturēja kontaktus, kuru mērķis ir ierobežot konkurenci (ļoti) augsta sprieguma apakšzemes un zemūdens spēka kabeļu projektiem konkrētās teritorijās, sadalot tirgu un klientus un tādējādi izkropļojot parasto konkurences procesu (minētā lēmuma 10.–13. un 66. apsvērums).
- 12 Apstrīdētajā lēmumā Komisija uzskatīja, ka kartelim bija divas galvenās konfigurācijas, kas veido saliktu veselumu. Konkrētāk, pēc tās domām, kartelis sastāvēja no divām daļām, proti:
 - “kartēja A/R konfigurācijas”, kas ietvēra Eiropas uzņēmumus, parasti sauktus par “R dalībniekiem”, tostarp prasītājas, Japānas uzņēmumus, sauktus par “A dalībniekiem”, un visbeidzot – Dienvidkorejas uzņēmumus, sauktus par “K dalībniekiem”. Šī konfigurācija ļāva sasniegt mērķi – sadalīt Eiropas, Japānas un Dienvidkorejas ražotāju teritorijas un klientus. Šī sadale notika saskaņā ar nolīgumu par “valsts teritoriju”, atbilstoši kurai Japānas un Dienvidkorejas ražotāji atturējās konkurēt ar projektiem Eiropas ražotāju “valsts teritorijā”, kamēr pēdējie minētie bija apņēmušies palikt ārpus Japānas un Dienvidkorejas tirgiem. Papildus tam tika sadalīti projekti “eksporta teritorijām”, proti, pārējai pasaulei, izņemot Amerikas Savienotās Valstis, kuras noteiktā laikposmā ievēroja “kvotu 60/40”, kas nozīmē, ka 60 % projektu bija rezervēti Eiropas ražotājiem un pārējie 40 % – Āzijas ražotājiem;
 - “kartēja Eiropas konfigurācijas”, kas ietvēra Eiropas ražotāju teritoriju un klientu sadali attiecībā uz projektiem, kuri realizējami Eiropas “valsts teritorijā” vai kuri ir attiecināmi uz Eiropas ražotājiem (skat. minētā lēmuma 3.3. punktu un, it īpaši, šī lēmuma 73. un 74. apsvērumu).

- 13 Komisija konstatēja, ka karteļa dalībnieki bija ieviesuši datu paziņošanas pienākumus, lai varētu uzraudzīt sadales nolīgumus (apstrīdētā lēmuma 94.–106. un 111.–115. apsvērumi), un īstenoja praksi, kuras mērķis ir karteļa stiprināšana, piemēram, kolektīva atteikšanās piegādāt piederumus vai sniegt tehnisku palīdzību dažiem konkurentiem, lai konsolidētu sadales nolīgumus (ši lēmuma 67. apsvērumi).
- 14 Ņemot vērā dažādu karteļa dalībnieku lomu tā īstenošanā, Komisija tos iedalīja trīs grupās. Vispirms tā definēja karteļa kodolu, kurā ietilpa, no vienas puses, Eiropas uzņēmumi: *Nexans France*, meitasuzņēmumi, kuri pieder *Pirelli & C.*, agrākajam *Pirelli SpA*, kuri secīgi piedalījās karteli, meitasuzņēmumi un *Prysmian Cavi e Sistemi Energia* un, no otras puses, Japānas uzņēmumi: *Furukawa Electric Co.*, *Fujikura* un to kopuzņēmums *Viscas*, kā arī *Sumitomo Electric Industries*, *Hitachi Cable* un to kopuzņēmums *J-Power Systems* (apstrīdētā lēmuma 545.–561. apsvērumi). Turpinājumā Komisija nošķīra to uzņēmumu grupu, kas nebija daļa no kodola, bet kas tomēr nevarēja tikt uzskatīti par karteļa nebūtiskiem dalībniekiem, un šajā grupā ietvēra *ABB*, *Exsym*, *Brugg Kabel* un vienību, ko veido *Sagem SA*, *Safran* un *Silec Cable* (minētā lēmuma 562.–575. apsvērumi). Visbeidzot tā uzskatīja, ka *Mitsubishi Cable Industries*, *SWCC Showa Holdings*, *LS Cable & System*, *Taihan Electric Wire* un *nkt cables* bija nebūtiski karteļa dalībnieki (ši lēmuma 576.–594. apsvērumi).

2. Prasītājas atbildība

- 15 Prasītāja tika atzīta par atbildīgu, tādēļ ka tā kā *Prysmian* un *Prysmian Cavi e Sistemi Energia* mātesuzņēmums īstenoja izšķirošu ietekmi no 2005. gada 29. jūlija līdz 2009. gada 28. janvārim.
- 16 Konkrētāk, Komisija, pirmkārt, ņemot vērā Eiropas Savienības tiesu judikatūrā noteiktos principus, prezumēja, ka *Prysmian* ir īstenojusi izšķirošu ietekmi uz *Prysmian Cavi e Sistemi Energia* rīcību tirgū vismaz no 2005. gada 29. jūlija līdz 2009. gada 28. janvārim un ka prasītāja ir īstenojusi izšķirošu ietekmi uz *Prysmian* un *Prysmian Cavi e Sistemi Energia* rīcību tirgū vismaz no 2005. gada 29. jūlija līdz 2007. gada 3. maijam (apstrīdētā lēmuma 782. apsvērumi).
- 17 Otrkārt, Komisija, balstoties uz prasītājas ekonomisko, organizatorisko un juridisko saikņu ar tās meitasuzņēmumiem analīzi, secināja, ka tā patiesi bija īstenojusi izšķirošu ietekmi uz *Prysmian*, kā arī *Prysmian Cavi e Sistemi Energia* rīcību tirgū vismaz no 2005. gada 29. jūlija līdz 2009. gada 28. janvārim (apstrīdētā lēmuma 783. apsvērumi).

3. Uzliktais naudas sods

- 18 Apstrīdētā lēmuma 2. panta f) punktā prasītājai “solidāri” ar *PrysmianCS* un *Prysmian* ir uzlikts naudas sods 37 303 000 EUR apmērā par dalību pārkāpumā laikposmā no 2005. gada 29. jūlija līdz 2009. gada 28. janvārim.
- 19 Lai aprēķinātu naudas sodu apmēru, Komisija piemēroja Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta a) apakšpunktu un metodoloģiju, kas izklāstīta Pamatnostādnes atbilstoši minētajam pantam piemēroto naudas sodu aprēķināšanai (OV 2006, C 210, 2. lpp.; turpmāk tekstā – “2006. gada pamatnostādnes naudas sodu aprēķināšanai”).
- 20 Pirmkārt, attiecībā uz naudas soda pamatsummu pēc atbilstošā pārdošanas apjoma noteikšanas saskaņā ar 2006. gada pamatnostādņu naudas soda aprēķināšanai 18. punktu (apstrīdētā lēmuma 963.–994. apsvērumi) Komisija saskaņā ar šo pamatnostādņu 22. un 23. punktu noteica šī pārdošanas apjoma daļu, kas atspoguļo pārkāpuma smagumu. Šajā ziņā tā uzskatīja, ka pārkāpums pēc sava rakstura bija viens no nopietnākajiem konkurences ierobežojumiem, kas pamatoja smaguma koeficientu 15% apmērā. Tāpat tā piemēroja smaguma koeficienta palielinājumu par 2% visiem lēmuma adresātiem sakarā ar kopējo tirgus daļu un karteļa gandrīz globālo ģeogrāfisko apmēru, kas tostarp aptvēra visu Eiropas Ekonomikas zonas (EEZ) teritoriju. Turklāt tā it īpaši uzskatīja, ka Eiropas

uzņēmumu rīcība vairāk traucēja konkurencei nekā citu uzņēmumu rīcība, jo papildus to dalībai “karteļa A/R konfigurācijā” Eiropas uzņēmumi savā starpā dalīja spēka kabeļu projektus “karteļa Eiropas konfigurācijas” ietvaros. Šā iemesla dēļ tā noteica, ka daļa no pārdošanas apjoma, kas ir jāņem vērā attiecībā uz pārkāpuma smagumu, ir 19 % apmērā Eiropas uzņēmumiem un 17 % – citiem uzņēmumiem (minētā lēmuma 997.–1010. apsvērums).

- 21 Par pārkāpuma ilgumu prasītājai Komisija piemēroja reizināšanas koeficientu 3,5 par laikposmu no 2005. gada 29. jūlija līdz 2009. gada 28. janvārim. Turklāt naudas soda pamatsummā tā iekļāva papildu summu, proti, preventīvo komponentu, kas atbilst 19 % no pārdošanas apjoma (apstrīdētā lēmuma 1011.–1016. apsvērums).
- 22 Otrkārt, attiecībā uz naudas sodu pamatsummu koriģēšanu Komisija nekonstatēja atbildību pastiprinošus apstākļus, kas varētu ietekmēt naudas sodu pamatsummu, kura noteikta katram karteļa dalībniekam, izņemot *ABB*. Savukārt attiecībā uz atbildību mīkstinošiem apstākļiem tā nolēma naudas soda apmērā atspoguļot dažādu uzņēmumu dalības karteļa īstenošanā līmeni. Līdz ar to karteļa nebūtiskajiem dalībniekiem piemērotā naudas soda pamatsumma tika samazināta par 10 % un naudas soda pamatsumma uzņēmumiem, kuru līdzdalība bija mērena, tika samazināta par 5 %. Turklāt tā *Mitsubishi Cable Industries* un *SWCC Showa Holdings* par laikposmu pirms *Exsym* izveides, kā arī *LS Cable & System* un *Taihan Electric Wire* piešķīra vēl 1 % samazinājumu, jo šie uzņēmumi nebija informēti par atsevišķiem vienotā un turpinātā pārkāpuma aspektiem un tie par šiem aspektiem nebija atbildīgi. Taču nekāds naudas soda pamatsummas samazinājums netika piešķirts uzņēmumiem, kas ietilpa karteļa kodola grupā, tostarp prasītājām (apstrīdētā lēmuma 1017.–1020. un 1033. apsvērums). Turklāt saskaņā ar 2006. gada pamatnostādņem naudas sodu aprēķināšanai Komisija piešķīra *Mitsubishi Cable Industries* papildu 3 % samazinājumu no naudas soda apmēra, jo tā efektīvi sadarbojās ārpus iecietības režīma (minētā lēmuma 1041. apsvērums).

II. Tiesvedība un lietas dalībnieču prasījumi

- 23 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2014. gada 17. jūnijā, prasītāja cēla šo prasību.
- 24 Ar dokumentiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2014. gada 2. un 11. oktobrī, *Prysmian* un *PrysmianCS*, no vienas puses, un *European Private Equity and Venture Capital Association* (Eiropas Privātā kapitāla un riska kapitāla asociācija), no otras puses, attiecīgi lūdza atļauju iestāties šajā lietā Komisijas prasījumu atbalstam.
- 25 Ar Vispārējās tiesas astotās palātas (agrākajā sastāvā) priekšsēdētāja 2015. gada 25. jūnija rīkojumiem, pirmkārt, *Prysmian* un *PrysmianCS* – personām, kas iestājušās lietā –, tika atļauts iestāties šajā lietā un tika noteikts, lai tām tiktu nosūtītas prasītājas un Komisijas procesuālo rakstu nekonfidencialās versijas. Otrkārt, tika noraidīts *European Private Equity and Venture Capital Association* pieteikums par iestāšanos lietā.
- 26 Personas, kas iestājušās lietā, iesniedza savus iestāšanās rakstus 2015. gada 29. oktobrī. Ar 2016. gada 14. janvāra un 5. februāra vēstulēm attiecīgi Komisija un prasītāja iesniedza savus apsvērumus par personu, kas iestājušās lietā, iestāšanās rakstiem.
- 27 Ar 2016. gada 14. septembra rīkojumu Vispārējās tiesas astotās palātas (agrākajā sastāvā) priekšsēdētājs daļēji apmierināja prasītājas un Komisijas lūgumus piemērot konfidencialitāti, jo personas, kas iestājušās lietā, tos bija apstrīdējušas.
- 28 Tā kā, piemērojot Reglamenta 27. panta 5. punktu, Vispārējās tiesas palātu sastāvs tika mainīts, tiesnesis referents tagad darbojas astotajā palātā (jaunajā sastāvā), kurai attiecīgi tika nodota šī lieta.

- 29 Pēc tiesneša referenta priekšlikuma Vispārējā tiesa (astotā palāta) nolēma sākt tiesvedības mutvārdu daļu. Lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un atbildes uz Vispārējās tiesas jautājumiem tika uzklausītas 2017. gada 28. marta tiesas sēdē.
- 30 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- pilnībā vai daļēji atcelt apstrīdētā lēmuma 1.–4. pantu, ciktāl tie attiecas uz prasītāju;
 - samazināt tai minētā lēmuma 2. pantā uzliktā naudas soda apmēru;
 - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 31 Komisijas, ko atbalsta personas, kuras iestājušās lietā, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- noraidīt visus prasītājas prasījumus;
 - piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

III. Juridiskais pamatojums

- 32 Šajā prasībā prasītāja ir izteikusi gan prasījumus daļēji atcelt apstrīdēto lēmumu, gan prasījumus samazināt tai uzliktā naudas soda apmēru.

A. Par prasījumiem atcelt tiesību aktu

- 33 Savu prasījumu atcelt tiesību aktu pamatojumam prasītāja izvirza piecus pamatus. Pirmais pamats attiecas uz LESD 101. panta un Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta pārkāpumu, kā arī kļūdu tiesību piemērošanā un acīmredzamu kļūdu vērtējumā attiecībā uz Komisijas secinājumu par to, ka prasītāja ir atbildīga par pārkāpumiem, ko izdarījušas personas, kas iestājušās lietā. Otrais pamats attiecas uz minētās regulas 2. panta pārkāpumu, pierādījumu nepietiekamību un LESD 296. pantā noteiktā pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi. Trešais pamats attiecas uz LESD 101. panta un šīs regulas 23. panta 2. punkta pārkāpumu, kā arī personiskās atbildības un nevainīguma prezumpcijas principu pārkāpumu. Ceturtais pamats attiecas uz LESD 101. panta un šīs pašas regulas 23. panta 2. punkta pārkāpumu, kā arī acīmredzamu kļūdu vērtējumā un tiesiskās noteiktības un sodu individuālas attiecināmības principu pārkāpumu. Piektais pamats attiecas uz tiesību uz aizstāvību pārkāpumu.

1. Par pirmo pamatu, kas attiecas uz LESD 101. panta pārkāpumu un Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta pārkāpumu, kā arī kļūdu tiesību piemērošanā un acīmredzamu kļūdu vērtējumā

- 34 Prasītāja pārmet Komisijai, ka tā to ir atzinusi par solidāri atbildīgu par uzliktā naudas soda samaksu par pārkāpumiem, ko izdarījušas personas, kas iestājušās lietā, laikposmā no 2005. gada 29. jūlija līdz 2009. gada 28. janvārim. Būtībā tā apstrīd iepriekš 15.–17. punktā atspoguļotos Komisijas secinājumus, saskaņā ar kuriem, pirmkārt, bija iespējams prezumēt, ka prasītāja ir istenojusi izšķirošu ietekmi uz personām, kas iestājušās lietā, no 2005. gada 29. jūlija līdz 2007. gada 3. maijam un, otrkārt, ka šāda ietekme katrā ziņā varēja tikt secināta no ekonomisko, organizatorisko un juridisko saikņu starp prasītāju un personām, kas iestājušās lietā, visā laikposmā, kurā tai piederēja kapitāldaļas *Prysmian* grupā, analīzes.

35 Prasītāja šo pamatu izklāsta trīs daļās. Pirmajā daļā tā apgalvo, ka Komisija, presumējot, ka prasītāja faktiski īstenoja izšķirošu ietekmi uz personām, kas iestājušās lietā, laikposmā no 2005. gada 29. jūlija līdz 2007. gada 3. maijam, esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā un acīmredzamu kļūdu vērtējumā. Otrajā daļā tā apgalvo, ka Komisija, uzskatīdama, ka prasītāja katrā ziņā īstenoja izšķirošu ietekmi uz personām, kas iestājušās lietā, visā laikposmā, kurā prasītājai minētajās sabiedrībās piederēja kapitāldaļas, esot pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā. Trešajā daļā tā apgalvo, ka Komisija, būtībā secinot, ka prasītāja nav vienkāršs finanšu investors, esot pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā.

a) Par pirmo daļu, kas attiecas uz prezumpciju par izšķirošas ietekmes faktisku īstenošanu laikposmā no 2005. gada 29. jūlija līdz 2007. gada 3. maijam

36 Vispirms prasītāja apgalvo, ka Komisija, presumējot, ka prasītāja īstenoja izšķirošu ietekmi, esot pieļāvusi kļūdu, jo tās daļība *Prysmian*, izmantojot *GSCP V* fondus un citas starpnieksabiedrības, bija daudz zemāka par 100 % lielākajā tās veikto ieguldījumā laikposmā. Šajā ziņā prasītāja norāda, ka, izņemot 41 dienu, tās daļība *Prysmian* esot bijusi tikai no 91,1 % līdz 84,4 % apmērā līdz 2007. gada 3. maijam, kad *Prysmian* kapitāldaļas tika kotētas Milānas biržā, izmantojot sākotnējo publisko piedāvājumu (turpmāk tekstā – “SPP”). Prasītāja uzskata, ka Komisija vispār neesot piemērojusi izšķirošas ietekmes faktiskas īstenošanu prezumpciju lietā, kurā faktiskā daļība kapitālā ir mazāka par 93 %.

37 Turklāt prasītāja uzskata, ka Komisija esot pieļāvusi kļūdu, jo tā izšķirošas ietekmes faktiskas īstenošanas prezumpciju ir piemērojusi, atsaucoties uz balsstiesībām, kas saistītas ar *Prysmian* akcijām, nevis uz pēdējās minētās sabiedrības kapitālu. Pēc tās domām, šāda pieeja Komisijas lēmumu pieņemšanas praksē esot jauna un neesot pamatota Savienības tiesu judikatūrā. Papildus tā būtībā norāda, ka 100 % balsstiesību, kas attiecas uz sabiedrības akcijām, turējums nav tas pats, kas 100 % daļība minētās sabiedrības kapitālā.

38 Turklāt prasītāja pārmet Komisijai, ka tā neesot pietiekami ņēmusi vērā ne kapitāldaļu, kas tai piederēja *Prysmian*, atsavināšanu *Apollo Investment Corp.* (turpmāk tekstā – “*Apollo*”), ne arī kapitāldaļu, kas tai piederēja *Prysmian*, atsavināšanu tās vadības komandai. Prasītāja uzskata, ka minētie atsavināšanas darījumi būtībā norāda, ka tā neesot varējusi īstenot 100 % balsstiesību, kas attiecas uz *Prysmian* akcijām, kā Komisija to norādījusi apstrīdētajā lēmumā.

39 Visbeidzot prasītāja apgalvo, ka, pat pieņemot, ka Komisija tai varēja piemērot izšķirošas ietekmes faktiskas īstenošanas prezumpciju attiecībā uz laikposmu pirms SPP, tā esot iesniegusi pietiekami daudz pierādījumu, lai to atspēkotu.

40 Komisija un personas, kas iestājušās lietā, apstrīd šos argumentus.

41 Ar pirmā pamata pirmo daļu prasītāja būtībā izvirza divus iebildumus, no kuriem pirmais attiecas uz to, ka Komisija esot kļūdaini piemērojusi izšķirošas ietekmes faktiskas īstenošanas prezumpciju, lai prasītāju uzskatītu par solidāri atbildīgu par tās meitasuzņēmumiem uzliktā naudas soda par laikposmu no 2005. gada 29. jūlija līdz SPP dienai samaksu, un, otrkārt, ka Komisija esot kļūdaini secinājusi, ka prasītājai nav izdevies atspēkot šo prezumpciju.

1) Par pirmo iebildumu, kas attiecas uz izšķirošas ietekmes faktiskas īstenošanas prezumpcijas piemērošanu laikposmam no 2005. gada 29. jūlija līdz 2007. gada 3. maijam

42 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka mātesuzņēmums var tikt vainots meitasuzņēmuma rīcībā it īpaši tad, ja, lai arī tas ir atsevišķa juridiska persona, šis meitasuzņēmums nenosaka savu rīcību tirgū autonomi, bet būtībā piemēro mātesuzņēmuma dotās instrukcijas, ievērojot it īpaši ekonomiskās,

- organizatoriskās un juridiskās saiknes, kuras vieno šīs divas juridiskās vienības (skat. spriedumu, 2009. gada 10. septembris, *Akzo Nobel u.c./Komisija*, C-97/08 P, EU:C:2009:536, 58. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 43 Tas tā ir tāpēc, ka šādā situācijā mātesuzņēmums un tā meitasuzņēmums ir vienas ekonomiskās vienības daļas un tātad veido vienu uzņēmumu LESD 101. panta izpratnē. Tātad tas, ka mātesuzņēmums un tā meitasuzņēmums ir viens uzņēmums minētā panta izpratnē, ļauj Komisijai adresēt mātesuzņēmumam lēmumu, ar kuru tiek uzlikts naudas sods, un tai nav jāpierāda pēdējā minētā personiska līdzdalība šajā pārkāpumā (skat. spriedumu, 2009. gada 10. septembris, *Akzo Nobel u.c./Komisija*, C-97/08 P, EU:C:2009:536, 59. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 44 No pastāvīgās judikatūras arī izriet, ka konkrētajā gadījumā, kad mātesuzņēmumam pieder viss tā Savienības konkurences tiesību normu pārkāpumu izdarījušā meitasuzņēmuma kapitāls, pirmkārt, šis mātesuzņēmums var īstenot izšķirošu ietekmi uz šī meitasuzņēmuma rīcību un, otrkārt, pastāv atspējojama prezumpcija, ka minētais mātesuzņēmums faktiski īsteno izšķirošu ietekmi pār sava meitasuzņēmuma rīcību (šajā ziņā skat. spriedumu, 2009. gada 10. septembris, *Akzo Nobel u.c./Komisija*, C-97/08 P, EU:C:2009:536, 60. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 45 Šādos apstākļos pietiek, ka Komisija pierāda, ka viss meitasuzņēmuma kapitāls pieder tās mātesuzņēmumam, lai prezumētu, ka pēdējais īsteno izšķirošu ietekmi uz šī meitasuzņēmuma komercpolitiku. Tādējādi Komisija var uzskatīt mātesuzņēmumu par solidāri atbildīgu par tā meitasuzņēmumam uzliktā naudas soda samaksu, ja vien šis mātesuzņēmums, kuram ir jāatspēko šī prezumpcija, neiesniedz pietiekamus pierādījumus, ka tā meitasuzņēmums rīkojas tirgū autonomi (skat. spriedumu, 2009. gada 10. septembris, *Akzo Nobel u.c./Komisija*, C-97/08 P, EU:C:2009:536, 61. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 46 Visbeidzot ir jāatgādina, ka īpašajā gadījumā, kad sabiedrībai pilnībā pieder iestarpinātās sabiedrības kapitāla daļas, kurai savukārt pilnībā pieder tā grupas meitasuzņēmuma kapitāldaļas, kurš ir rīkojies, pārkāpjot Savienības konkurences tiesību normas, pastāv atspējojama prezumpcija, saskaņā ar kuru šī sabiedrība izmanto izšķirošu ietekmi uz iestarpināto sabiedrību un netieši caur šo pēdējo sabiedrību ietekmē arī iepriekš minētā meitasuzņēmuma rīcību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 8. maijs, *Eni/Komisija*, C-508/11 P, EU:C:2013:289, 48. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 47 Šajā lietā nav strīda par to, ka, Komisija ir piemērojusi izšķirošas ietekmes faktiskas īstenošanas prezumpciju, neraugoties uz to, ka prasītājam visā laikposmā no 2005. gada 29. jūlija līdz SPP dienai nepiederēja viss *Prysmian* kapitāls. Netiek apstrīdēts, kā izriet no apstrīdētā lēmuma 739.–747. apsvēruma, ka, lai arī prasītājas dalība minētajā kapitālā sākotnēji bija 100 % apmērā, šīs dalības līmenis drīz pēc tam un progresīvi kritās, pirmkārt, pēc kapitāldaļu atsavināšanas *Apollo* 2005. gada 7. septembrī un, otrkārt, pēc kapitāldaļu atsavināšanas *Prysmian* vadības komandai 2006. gada 21. jūlijā. Līdz ar to prasītāja savos procesuālajos rakstos pamatoti norāda, ka, izņemot 41 dienu, tās dalība šajā kapitālā pirms SPP bija 91,1 % un 84,4 % apmērā no kapitāldaļām.
- 48 Tomēr, kā izriet no apstrīdētā lēmuma 748.–754. apsvēruma, Komisija izšķirošas ietekmes faktiskas īstenošanas prezumpcijas piemērošanu nebija pamatojusi ar prasītājas dalību *Prysmian* kapitālā, bet gan ar to, ka, neraugoties uz zināma daudzuma kapitāldaļu atsavināšanu, prasītāja 100 % apmērā kontrolēja balsstiesības, kas attiecas uz minētās sabiedrības akcijām, un tas, pēc Komisijas domām, to nostāda analogā situācijā tai, kādā ir *Prysmian* grupas vienīgais un ekskluzīvais īpašnieks.
- 49 Šajā ziņā, pirmkārt, attiecībā uz jautājumu, vai šādos apstākļos varēja tikt piemērota izšķirošas ietekmes faktiskas īstenošanas prezumpcija, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Komisijai ir tiesības izmantot šādu prezumpciju, ja mātesuzņēmums ir vienīgā īpašnieka situācijai analogā situācijā saistībā ar tā pilnvarām īstenot izšķirošu ietekmi pār sava meitasuzņēmuma rīcību (šajā ziņā skat. spriedumu, 2011. gada 7. jūnijs, *Total un Elf Aquitaine/Komisija*, T-206/06, nav publicēts, EU:T:2011:250,

56. punkts; 2014. gada 12. decembris, *Repsol Lubricantes y Especialidades* u.c./Komisija, T-562/08, nav publicēts, EU:T:2014:1078, 42. punkts, un 2015. gada 15. jūlijs, *Socitrel un Companhia Previdente* /Komisija, T-413/10 un T-414/10, EU:T:2015:500, 204. punkts).

- 50 Līdz ar to ir jāuzskata, kā to būtībā norāda Komisija apstrīdētā lēmuma 754. apsvērumā, ka, ja mātesuzņēmumam pieder visas balsstiesības, kas attiecas uz tā meitasuzņēmuma akcijām, it īpaši kopā ar būtisku vairākuma daļu sava meitasuzņēmuma kapitālā, kā tas ir šajā lietā, minētais mātesuzņēmums ir ekskluzīvā īpašnieka situācijai analogā situācijā tādējādi, ka šis mātesuzņēmums var noteikt meitasuzņēmuma ekonomisko un komerciālo stratēģiju, pat ja tam nepieder viss vai gandrīz viss pēdējā minētā kapitāls.
- 51 Turklāt ir jānorāda, ka izšķirošas ietekmes faktiskas īstenošanas prezumpcija būtībā ir balstīta uz pieņēmumu, ka tas, ka mātesuzņēmumam pieder viss vai gandrīz viss meitasuzņēmuma kapitāls, ļauj Komisijai bez pamatojošiem pierādījumiem secināt, ka minētajam mātesuzņēmumam ir tiesības īstenot izšķirošu ietekmi uz minēto meitasuzņēmumu, neņemot vērā citu dalībnieku intereses, kad tiek pieņemti šī meitasuzņēmuma, kurš savu rīcību tirgū nenosaka autonomi, bet gan rīkojoties saskaņā ar tā mātesuzņēmuma vēlmēm, stratēģiski vai ar ikdienas pārvaldību saistīti lēmumi (šajā ziņā skat. ģenerālvokātes J. Kokotes [*J. Kokott*] secinājumus lietā *Akzo Nobel* u.c./Komisija, C-97/08 P, EU:C:2009:262, 73. punkts).
- 52 Šie apsvērumi ir pilnībā piemērojami situācijā, kad mātesuzņēmumam ir iespēja izmantot visas balsstiesības, kas attiecas uz tā meitasuzņēmuma akcijām, jo šis mātesuzņēmums spēj īstenot pilnīgu kontroli pār minētā meitasuzņēmuma rīcību un trešām personām, tostarp citiem akcionāriem, principā nav iespējams iebilst. Protams, nevar izslēgt, ka šādā gadījumā mazākuma akcionāri, kam nav balsstiesību, kas attiecas uz šī meitasuzņēmuma akcijām, attiecībā uz šo meitasuzņēmumu var īstenot konkrētas tiesības, kas tiem attiecīgajā gadījumā ļauj arī īstenot ietekmi uz šī paša meitasuzņēmuma rīcību. Tomēr šādos apstākļos šis mātesuzņēmums var atspēkot izšķirošas ietekmes faktiskas īstenošanas prezumpciju, iesniedzot pierādījumus, ar kuriem var apliecināt, ka tas nenosaka attiecīgā meitasuzņēmuma komercpolitiku tirgū.
- 53 Attiecībā, otrkārt, uz jautājumu, vai prasītājas stāvoklis atbilst šai situācijai, ir jāatgādina, ka apstrīdētā lēmuma 751.–754. apsvērumā Komisija ir izklāstījusi iemeslus, kādēļ saikne, kas no 2005. gada 29. jūlija līdz SPP dienai pastāvēja starp prasītāju un *Prysmian*, pēc tās domām, bija analoga tai, kādā ir mātesuzņēmums, kuram pieder viss meitasuzņēmuma kapitāls. Būtībā tā skaidro, ka abas kapitāldaļu, kas tai pieder *Prysmian*, atsavināšanas, pirmkārt, par labu *Apollo* un, otrkārt, par labu *Prysmian* vadībai, bija pakļautas nosacījumiem, kas nodrošina, ka jaunie akcionāri ir vienkārši pasīvi ieguldītāji, kuriem nav nekādu iespējamo balsstiesību, kas attiecas uz to akcijām.
- 54 Prasītāja savukārt apgalvo, ka *Apollo* un *Prysmian* vadības veiktie ieguldījumi nebija vienīgi pasīvi un ka tie arī nenozīmēja atteikšanos tai par labu īstenot balsstiesības, kas attiecas uz šīs pēdējās minētās sabiedrības akcijām. Turklāt tā pārmet Komisijai, ka tā analizē “neesot ņēmusi vērā” abas prasītājas veiktās kapitāldaļu atsavināšanas, pirmkārt, par labu *Apollo* un, otrkārt, par labu *Prysmian* vadībai.
- 55 Pirmkārt, attiecībā uz prasītājas veikto *Prysmian* kapitāldaļu atsavināšanu *Apollo* ir jānorāda, ka tā saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 751. apsvērumu notika ar komandītsabiedrības, kuras nosaukums ir *GS Prysmian Co-Invest LP*, kurā *Apollo* bija tikai komandīts, izveidošanas starpniecību. Turklāt prasītāja neapstrīd šo Komisijas konstatējumu. Pirkuma un pārdevuma līguma, kas parakstīts 2005. gada 7. septembrī starp *GSCP V* fondiem un *Apollo*, 5.7. punktā, kas minēts apstrīdētā lēmuma 1115. zemsvītras piezīmē, tā angļu valodas redakcijā ir noteikts šādi:

“[*konfidenciāli*]¹” (pasvītrots apstrīdētajā lēmumā).

1 Aizklāti konfidenciāli dati.

- 56 No šī sprieduma 55. punkta izriet, ka saskaņā ar pirkuma un pārdevuma līgumu *Apollo* atzina [konfidenciāli].
- 57 Līdz ar to Komisija varēja pamatoti uzskatīt, ka prasītājas veiktā *Prysmian* kapitāldaļu atsavināšana par labu *Apollo* bija pakļauta nosacījumiem, kas garantē, ka jaunais akcionārs ir tikai pasīvs ieguldītājs.
- 58 Ar prasītājas argumentu, ka Komisija nevarot atsaukties vienīgi uz pirkuma un pārdevuma līguma, kas starp *GSCP V* fondiem un *Apollo* parakstīts 2005. gada 7. septembrī, formālo tekstu, kurā neesot ņemta vērā patiesā situācija, kāda radās pēc prasītājas veiktās *Prysmian* kapitāldaļu atsavināšanas par labu *Apollo*, nevar atspēkot šo secinājumu. Kā apgalvo Komisija, prasītāja neesot iesniegusi nevienu pierādījumu, kas liecinātu, ka šajā līgumā, konkrēti – tā 5.7. punktā, nebija atspoguļota faktiskā situācija starp minētajiem fondiem un *Apollo*.
- 59 Lai noraidītu prasītājas argumentāciju, ka starp *GSCP V* fondiem un *Apollo* 2005. gada 7. septembrī parakstītā pirkuma un pārdevuma līguma formulējumā neesot ņemts vērā risks, kāds *Apollo* bija jāuzņemas sava ieguldījuma ietvaros, pietiek norādīt, ka iemesliem, kādēļ tika noslēgts minētais līgums, nav nozīmes, lai pārbaudītu, vai pēc prasītājas veiktās *Prysmian* kapitāldaļu atsavināšanas par labu *Apollo* prasītāja saglabāja iespēju īstenot visas balsstiesības saistībā minētajām akcijām.
- 60 Visbeidzot, nav pieņemams arī prasītājas arguments, ka akcionāru skaita palielināšana *Prysmian* ietvaros pati par sevi nozīmēja, ka pastāv citas intereses, kas būtu jāņem vērā uzņēmuma ietvaros. Attiecībā uz *Apollo* veiktajiem ieguldījumiem prasītāja nav sniegusi nevienu norādi par šo interešu raksturu vai to, kā tās varētu parādīties tādā kontekstā, kurā *Apollo* nevarētu īstenot nekādas balsstiesības.
- 61 Otrkārt, attiecībā uz prasītājas veikto *Prysmian* kapitāldaļu atsavināšanu minētās sabiedrības vadībai no apstrīdētā lēmuma 752. apsvēruma izriet, ka šādu atsavināšanu papildināja virkne nosacījumu, kas minētajai vadībai bija jāpieņem un kuri bija ieviesti kolektīvo ieguldījumu līguma un fiduciāra līguma ar trešo banku ietvaros. Konkrētāk, šajos līgumos vadītāji pieņēma, ka minētā banka kā fiduciārs iegādājas viņu kapitāldaļas un ir to turētājs. Turklāt no minētajiem līgumiem būtībā izriet, ka minētie vadītāji nevarēja īstenot tiesības, kas tiem bija piešķirtas ar šo atsavināšanu, izmantojot fiduciāru, kas savukārt *Prysmian* akcionāru kopsapulcēs varēja piedalīties tikai pēc balsošanas norāžu no *GSCP V* fondiem saņemšanas.
- 62 Prasītāja apgalvo, ka attiecībā uz prasītājas veikto *Prysmian* kapitāldaļu atsavināšanu šīs sabiedrības vadībai iesaistītās personas bija vai nu *Prysmian*, vai *PrysmianCS* valdes locekļi. Tā uzskata, ka šie vadītāji tātad varēja īstenot ietekmi uz *Prysmian* un tie kā atbildīgie par šīs grupas tirdzniecības politikas noteikšanu tātad nevarēja tikt uzskatīti tikai par pasīviem ieguldītājiem. Turklāt tā apgalvo, ka minētās atsavināšanas mērķis bija daļa no veicināšanas shēmas, kas vērsta uz minēto vadību, kuras mērķis bija atbalstīt uzņēmuma izaugsmi.
- 63 Tomēr ir jākonstatē, ka šie apgalvojumi nav argumenti, ar kuriem varētu atspēkot Komisijas konstatējumus apstrīdētā lēmuma 752. apsvērumā. Pirmkārt, ir jānorāda, ka – pretēji prasītājas apgalvotajam –, tā kā *Prysmian* valdes locekļiem nebija tiesību īstenot balsstiesības saistībā ar minētās sabiedrības kapitāldaļām, tie nebija akcionāri, kuru intereses mātesuzņēmumam būtu jāņem vērā. Šādos apstākļos prasītāja nav pierādījusi, ka vadītāja situācija šādā gadījumā atšķirtos no tāda meitasuzņēmuma vadītāja situācijas, kura kapitāldaļas pilnībā pieder mātesuzņēmumam. Otrkārt, ir jānorāda, ka minēto *Prysmian* valdes locekļu motivācijas veicināšana nebija atkarīga no viņu iespējas īstenot minētās balsstiesības un tātad tai nebija nekāda sakara ar kolektīvā ieguldījumu līguma un fiduciārā līguma, kuros minētajai vadībai ir aizliegts īstenot jebkādas formālas akcionāru tiesības, īpašajiem noteikumiem.

- 64 No tā izriet, ka Komisija prasītājas veikto *Prysmian* kapitāldaļu atsavināšanu *Apollo* un *Prysmian* vadībai pamatoti varēja uzskatīt par pilnībā pasīvu un ka tās sekas faktiski bija atteikšanās īstenot balsstiesības saistībā ar *Prysmian* kapitāldaļām par labu prasītājai, kurai tātad joprojām piederēja 100 % minēto balsstiesību.
- 65 Treškārt, attiecībā uz to, ka prasītāja pārmet Komisijai, ka tā neesot norādījusi pamatojumu, jo tā savā analizē “neesot ņēmusi vērā” prasītājas veikto *Prysmian* kapitāldaļu atsavināšanu *Apollo* un tās vadībai, pietiek norādīt, ka apstrīdētā lēmuma 751.–754. apsvērumā ietvertie skaidrojumi katrā ziņā pastāvīgās judikatūras izpratnē ir detalizēti un pietiekami pamatojami, lai ļautu prasītājai saprast Komisijas vērtējuma nozīmi, kā arī Vispārējai tiesai veikt minētā vērtējuma pārbaudi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 29. septembris, *Elf Aquitaine*/Komisija, C-521/09 P, EU:C:2011:620, 147. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 66 Ņemot vērā iepriekš minēto, iespēja prasītājai īstenot izšķirošu ietekmi uz personām, kas iestājušās lietā, jo pastāvēja iespēja īstenot visas balsstiesības saistībā ar *Prysmian* akcijām, šajā lietā ir salīdzināma ar iespēju, kāda tai būtu bijusi kā ekskluzīvajam un vienīgajam īpašniekam.
- 67 Šādos apstākļos ir jākonstatē, ka pēc rūpīgas pārbaudes, kā arī, ņemot vērā, ka prasītāja neapstrīd Komisijas konstatējumu, ka *Prysmian* īstenoja izšķirošu ietekmi uz *PrysmianCS*, Komisija, nepieļaujot kļūdu, varēja uzskatīt, ka prasītājai var tikt piemērota izšķirošas ietekmes uz personu, kas iestājušās lietā, rīcību tirgū faktiskas īstenošanas prezumpcija laikposmā no 2005. gada 29. jūlija līdz 2007. gada 3. maijam.
- 68 Līdz ar to pirmās daļas pirmais iebildums ir jānoraida.
- 2) *Par otro iebildumu, kas attiecas uz izšķirošas ietekmes faktiskas īstenošanas prezumpcijas atspēkošanu*
- 69 Pēc prasītājas domām, pat pieņemot, ka Komisija savlaicīgi un adekvāti piemēroja izšķirošas ietekmes faktiskas īstenošanas prezumpciju, prasītāja katrā ziņā administratīvajā procesā esot atspēkojusi šo prezumpciju. Būtībā tā uzskata, ka pastāv vairāki pierādījumi, kas liecina, ka personas, kas iestājušās lietā, tirgū rīkojās autonomi bez jebkādam prasītājas norādēm.
- 70 Pirmkārt, prasītāja norāda, ka apstrīdētajā lēmumā nav pierādīts, ka tās struktūrvienības “Merchant Banking” (turpmāk tekstā – “PIA”) tiešo ieguldījumu nodaļas direktori, kuru kontrolē bija *GSCP V* fondi, būtu ietekmējuši personu, kas iestājušās lietā, tirdzniecības politiku. Šajā ziņā tā apgalvo, ka *Prysmian* valdes sanāksmju protokoli pierādot, ka viņu vadības komanda pārvaldīja šo politiku.
- 71 Šajā ziņā, tāpat kā to darījusi Komisija, ir jānorāda, ka prasītāja šī iebilduma ietvaros precīzi nav minējusi nevienu e-pasta vēstuli vai konkrētu protokolu sava apgalvojuma pamatojumam. Kā izriet no iepriekš 45. punktā minētās judikatūras attiecībā uz izšķirošas ietekmes faktiskas īstenošanas prezumpcijas piemērošanu, prasītājai pašai bija jāiesniedz pierādījumi, kas apliecina, ka – patiesībā un pretēji Komisijas pieņēmumam – personas, kas iestājušās lietā, autonomi noteica savu komerciālo stratēģiju. Tātad prasītājas pirmais arguments ir jānoraida.
- 72 Otrkārt, prasītāja atsauca uz *Prysmian* valdes locekļu publiskajiem paziņojumiem, no kuriem viens tika pausts 2005. gada 15. decembra sanāksmē, kurā esot apgalvots, ka *Prysmian* “nav pakļauta cita uzņēmuma vadībai un koordinācijai”. Tā piebilst, ka, ja personas, kas iestājušās lietā, faktiski būtu bijušas tās kontrolē, tai saskaņā ar Itālijas tiesībām būtu bijis pienākums to publiski paziņot.

- 73 Tomēr, pirmkārt, ir jāuzskata, ka ar publiskajiem paziņojumiem, ko *Prysmian* valdes locekļi varēja paust savās sanāksmēs, vien nevar pierādīt to satura patiesumu. Šajā ziņā ir jānorāda, ka prasītāja nav iesniegusi nevienu pierādījumu, lai apstiprinātu šo publisko paziņojumu patiesumu.
- 74 Otrkārt, ar to, ka šādi paziņojumi esot izdarīti saskaņā ar Itālijas tiesībām, kā to apgalvo prasītāja, nevar pierādīt, ka prasītāja faktiski nebija mātesuzņēmums, kas nodrošina kontroli pār *Prysmian* grupu. Kā norāda Komisija, izšķirošas ietekmes īstenošana ir jāvērtē, pamatojoties uz konkrētiem pierādījumiem, tādējādi, ka jautājums, vai meitasuzņēmums savu uzvedību tirgū nosaka autonomi vai, gluži pretēji, ir pakļauts sava mātesuzņēmuma izšķirošai ietekmei, nevar tikt vērtēts, pamatojoties tikai uz attiecīgajām valsts tiesību normām.
- 75 Treškārt, prasītāja norāda uz personu, kas iestājušās lietā, sniegto atbildi uz Komisijas 2009. gada 20. oktobra lūgumu sniegt informāciju un, it īpaši, uz apstākli, ka prasītāja šajā dokumentā neesot minēta. Tomēr vēlreiz ir jānorāda, ka tas, ka prasītāja nav minēta šajā dokumentā, nepierāda, ka tā nav īstenojusi nekādu ietekmi pār personām, kas iestājušās lietā, it īpaši laikposmā pirms SPP.
- 76 Ceturtkārt, prasītāja apgalvo, ka tā attiecībā uz *Prysmian* grupas komerciāla rakstura jautājumiem neesot sniegusi nekādas norādes, ne arī īstenojusi jebkādu tiešu kontroli. Šajā ziņā tā ir iesniegusi vairāku argumentu, kurus tā plašāk iztirzā pirmā pamata otrajā daļā, īsu “kopsavilkumu”. Tomēr šajā lietā šāda atsauce neļauj Vispārējai tiesai precīzi noteikt minēto argumentu apjomu. Lai arī nevar izslēgt, ka galvenie faktiskie un tiesiskie apstākļi, uz kuriem balstās prasītāja, ir ietverti prasības pieteikumā, prasītājai tomēr ir pienākums tos iesniegt saprotami un pamatoti. Šajā ziņā Vispārējai tiesai nav starp pirmā pamata otrās daļas pamatojumam izvirzītajiem elementiem jāmeklē, vai šie elementi tāpat varētu tikt izmantoti, lai pamatotu šo iebildumu (spriedums, 2006. gada 27. septembris, *Roquette Frères*/Komisija, T-322/01, EU:T:2006:267, 209. punkts). Līdz ar to šie argumenti ir jānoraida kā nepieņemami, neskarot analīzi, kas veicama pirmā pamata otrās daļas ietvaros.
- 77 No iepriekš minētā izriet, ka – pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, – tai nav izdevies atspēkot izšķirošas ietekmes faktiskas īstenošanas prezumpciju ar pietiekamiem pierādījumiem, kas apliecinātu, ka personas, kas iestājušās lietā, tirgū rīkojās autonomi.
- 78 Tātad ir jānoraida pirmās daļas otrais iebildums kā arī visa minētā daļa kopumā.

b) Par otro daļu, kas attiecas uz Komisijas secinājumiem par laikposmu no 2005. gada 29. jūlija līdz 2009. gada 28. janvārim

- 79 Prasītāja apgalvo, ka pierādījumi, uz kuriem Komisija pamatojusies apstrīdētajā lēmumā, lai atzītu, ka prasītāja ir solidāri atbildīga par tās meitasuzņēmumiem uzliktā naudas soda par visu pārkāpuma laikposmu samaksu, nepierāda, ka tā attiecībā uz personām, kas iestājušās lietā, varēja īstenot izšķirošu ietekmi vai ka tā to būtu faktiski īstenojusi. Būtībā tā uzskata, ka Komisija neesot pietiekami juridiski pierādījusi, ka personas, kas iestājušās lietā, ar to kopā veidoja ekonomisku vienību judikatūras izpratnē.
- 80 Komisija un personas, kas iestājušās lietā, apstrīd šos argumentus.
- 81 Kā izriet no iepriekš 42. punktā minētās pastāvīgās judikatūras, mātesuzņēmums var tikt vainots meitasuzņēmuma rīcībā it īpaši tad, ja šis meitasuzņēmums, lai arī būdams atsevišķa juridiska persona, par savu rīcību tirgū nelemj autonomi, bet gan, ievērojot it īpaši šīs abas juridiskās personas vienojošās saimnieciskās, organizatoriskās un juridiskās saiknes, būtībā izpilda no mātesuzņēmuma saņemtos rīkojumus.

- 82 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai noteiktu, vai meitasuzņēmums savu uzvedību tirgū nosaka autonomi, ir jāņem vērā visi atbilstošie fakti, kas attiecas uz ekonomiskām, organizatoriskām un juridiskām saiknēm, kuras vieno šo meitasuzņēmumu un mātesuzņēmumu, kas var atšķirties katrā atsevišķā gadījumā un kas tātad nevar tikt izsmeloši uzskaitīti (skat. spriedumus, 2016. gada 14. septembris, *Ori Martin* un *SLM/Komisija*, C-490/15 P un C-505/15 P, nav publicēts, EU:C:2016:678, 60. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2015. gada 9. septembris, *Philips/Komisija*, T-92/13, nav publicēts, EU:T:2015:605, 41. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 83 Ja mātesuzņēmums un tā meitasuzņēmums veido vienu uzņēmumu LESD 101. panta izpratnē, Komisijas tiesības adresēt mātesuzņēmumam lēmumu, ar kuru uzliek naudas sodus, ne vienmēr izriet no tā, ka mātesuzņēmums būtu pamudinājis savu meitasuzņēmumu izdarīt pārkāpumu, ne – vēl jo vairāk – no mātesuzņēmuma dalības minētajā pārkāpumā, bet gan no apstākļa, ka attiecīgās sabiedrības veido vienotu uzņēmumu LESD 101. panta izpratnē (spriedums, 2016. gada 14. septembris, *Ori Martin* un *SLM/Komisija*, C-490/15 P un C-505/15 P, nav publicēts, EU:C:2016:678, 60. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 84 Tāpat ir jānorāda, ka, lai mātesuzņēmums varētu tikt vainots meitasuzņēmuma darbībā, Komisija nevar aprobežoties vien ar konstatējumu, ka mātesuzņēmums var īstenot izšķirošu ietekmi uz tā meitasuzņēmuma rīcību, bet tai ir arī jāpārbauda, vai šī ietekme patiešām ir faktiski īstenota (skat. spriedumus, 2013. gada 26. septembris, *EI du Pont de Nemours/Komisija*, C-172/12 P, nav publicēts, EU:C:2013:601, 44. punkts un tajā minētā judikatūra; 2013. gada 26. septembris, *The Dow Chemical Company/Komisija*, C-179/12 P, nav publicēts, EU:C:2013:605, 55. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2015. gada 9. septembris, *Toshiba/Komisija*, T-104/13, EU:T:2015:610, 95. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 85 Ņemot vērā faktu, ka saskaņā ar LESD 263. pantu Vispārējai tiesai ir jāaprobežojas ar apstrīdētā lēmuma tiesiskuma pārbaudi, pamatojoties uz šajā tiesību aktā ietvertajiem pamatiem, mātesuzņēmuma vadības pilnvaru attiecībā uz meitasuzņēmumu faktiska īstenošana ir jāvērtē, ņemot vērā tikai tos pierādījumus, kādus Komisija ir apkopojusi lēmumā, kurā atbildība par pārkāpumu ir noteikta mātesuzņēmumam. Tāpēc vienīgais atbilstošais jautājums ir par to, vai ar šiem pierādījumiem pārkāpums ir pierādīts vai nav (skat. spriedumu, 2015. gada 9. septembris, *Toshiba/Komisija*, T-104/13, EU:T:2015:610, 98. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 86 Apstrīdētajā lēmumā Komisija secinājumu, ka prasītāja īstenoja izšķirošu ietekmi uz personām, kas iestājušās lietā, ir izdarījusi, pamatojoties uz, pēc tās domām, objektīviem faktoriem, ņemot vērā starp prasītāju un *Prysmian* grupu esošās ekonomiskās, organizatoriskās un juridiskās saiknes. Šie objektīvie faktori, kā tie atspoguļoti minētā lēmuma 758.–781. apsvērumā, ir, pirmkārt, pilnvaras iecelt *Prysmian* dažādu valžu locekļus, otrkārt, pilnvaras uzaicināt akcionārus uz kopsapulcēm un ierosināt direktoru vai visas valdes atstādināšanu no amata, treškārt, faktiska prasītājas pārstāvēšana *Prysmian* valdē, ceturtkārt, prasītājas pārstāvju vadības pilnvaras valdē, piektkārt, prasītājas lomas *Prysmian* izveidotajās komitejās būtiskums, sestkārt, jaunākās informācijas un ikmēneša ziņojumu regulāra saņemšana, septītkārt, pasākumi, lai nodrošinātu turpmāko izšķirošo kontroli pēc SPP un, astotkārt, pierādījumi par rūpnieciskajam īpašniekam tipisku rīcību.
- 87 Ir jānorāda, ka Komisija uzskata, ka 86. punktā minētie pirmie seši objektīvie faktori liecina par prasītājas izšķirošas ietekmes faktisku īstenošanu gan laikposmā pirms SSP, gan laikposmā pēc šī datuma. Savukārt pēdējie divi attiecas vienīgi uz šo pēdējo laikposmu. Šādā kontekstā, lai gan attiecībā uz laikposmu pirms SSP datuma Vispārējā tiesa jau konstatēja, ka Komisija pamatoti ir piemērojuši izšķirošas ietekmes faktiskas īstenošanas prezumpciju un ka prasītājai nav izdevies to atspēkot, ir jāpārbauda visi faktori, ko Komisija izvirzījusi apstrīdētajā lēmumā, jo tie ir piemērojami arī attiecībā uz laikposmu pēc minētā datuma.

88 Līdz ar to ir jāizvērtē katra elementa, uz ko atsaukusies Komisija, pamatotība, ņemot vērā prasītājas argumentus, un, it īpaši, saskaņā ar iepriekš 81.–85. punktā minēto judikatūru jāpārbauda, vai ar minētajiem elementiem kopumā var pierādīt gan prasītājas spēju īstenot izšķirošu ietekmi uz personu, kas iestājušās lietā, rīcību tirgū, gan minētās ietekmes faktiski īstenošanu.

1) Pilnvaras iecelt Prysmian dažādu valžu locekļus, kā arī pilnvaras uzaicināt akcionārus uz kopsapulcēm un ieteikt direktoru vai visas valdes kopumā atstādināšanu no amata

89 Apstrīdētā lēmuma 758.–760. apsvērumā Komisija skaidro, ka prasītāja bija tiesīga iecelt amatā direktorus *Prysmian* valdē un ka tā esot īstenojusi minētās pilnvaras visā pārākuma laikposmā. Tā piebilst, ka prasītāja bija tiesīga uzaicināt akcionārus uz kopsapulcēm un ieteikt šajās kopsapulcēs direktoru vai visas valdes kopumā atstādināšanu no amata.

90 Prasītāja neapstrīd apstrīdētajā lēmumā izdarītos konstatējumus, kas pierāda, ka tai bija pilnvaras iecelt *Prysmian* valdes locekļus, kā arī uzaicināt akcionārus uz kopsapulcēm un atstādināt no amata direktorus vai valdi kopumā. Prasītāja arī neapstrīd, kā tā to apstiprinājusi tiesas sēdē, Komisijas konstatējumus attiecībā uz *Prysmian* dažādo valžu konkrēto sastāvu pārākuma laikposmā. Turpretī tā norāda, ka šīs pilnvaras tai nepiešķirot spēju īstenot faktisku kontroli pār valdi vai tādējādi izšķiroši ietekmēt *Prysmian* tirdzniecības politiku. Prasītāja uzskata, ka Komisija neesot pierādījusi, ka tā ir īstenojusi šādu faktisku kontroli.

91 Pirmkārt, attiecībā uz prasītājas spēju īstenot izšķirošu ietekmi uz personām, kas iestājušās lietā, ir jākonstatē, ka spēja noteikt sabiedrības valdes sastāvu ir objektīvs elements, kas pats par sevi nosaka iespēju kontrolēt lēmumus, ko minētā valde var pieņemt, un līdz ar to attiecīgo sabiedrību. Proti, valde pēc definīcijas ir vienība, kas ir atbildīga par sabiedrības vadību un pārstāvību un tās funkcijās tostarp ietilpst attiecīgās sabiedrības komerciālās politikas noteikšana un uzraudzība, kā arī tās vadības komandas izvēle. It īpaši attiecībā uz *Prysmian* Komisijas konstatējums, ka prasītājai, lai arī netieši – ar *GSCP V* fondu starpniecību, bija pilnvaras iecelt visus locekļus, kam jāpiedalās minētās sabiedrības dažādo valžu sanāksmēs, ļauj uzskatīt, ka prasītāja varēja kontrolēt minēto valdi, kā arī lēmumus, kas tai jāpieņem, pildot savus uzdevumus.

92 Otrkārt, attiecībā uz jautājumu, vai prasītāja faktiski īstenoja minēto kontroli, saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 759. apsvērumu, kā arī secinājumiem, kas izdarīti, izskatot šī pamata pirmo daļu, ir jānorāda, ka prasītājai bija pilnīga kontrole pār balsstiesībām saistībā ar *Prysmian* akcijām laikposmā pirms SSP datuma un ka tai arī bija absolūtais balsu vairākums akcionāru kopsapulcē līdz 2007. gada novembrim. Tādējādi prasītāja, kā tā to ir apstiprinājusi tiesas sēdē, vispirms 2005. gada 9. un 11. maijā iecēla visus *GSCP Athena Srl* un *GSCP Athena Energia Srl*, kas būtībā kļuva attiecīgi par *Prysmian* un *PrysmianCS*, valdes locekļus un pēc tam 2005. gada 15. decembrī un 2007. gada 28. februārī – *Prysmian* valdes locekļus.

93 Turklāt, tāpat kā darījusi Komisija apstrīdētā lēmuma 759. apsvērumā, ir jānorāda, ka 2007. gada 28. februārī, proti, pirms SSP datuma, ieceltā valde tika iecelta uz laikposmu līdz 2009. gada 31. decembrim un tā pēc SSP datuma netika mainīta līdz pat pārākuma beigu datumam. Lai arī šajā laikposmā prasītājai vairs nebija absolūtas kontroles pār balsstiesībām saistībā *Prysmian* akcijām, tāda paša sastāva saglabāšana valdē liecina par to, ka prasītāja turpināja īstenot kontroli pār valdi.

94 Turklāt iepriekš minētos apsvērumus apstiprina Komisijas secinājums, ko prasītāja neapstrīd, ka prasītājai tāpat arī bija tiesības sasaukt akcionāru kopsapulci un ieteikt direktoru vai pat visas valdes atstādināšanu no amata. Šīs tiesības liecina par prasītājas spēju īstenot kontroli pār *Prysmian* secīgajām valdēm un lēmumiem, ko tās varētu pieņemt. Netiek apšaubīts, kā to apstiprina prasītāja, ka vienīgais gadījums, ko konstatējusi Komisija, kad prasītāja atstādināja no amata *Prysmian* valdes locekļus, saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 760. apsvērumu notika 2009. gada 9. aprīlī, proti, pēc pārākuma laikposma. Tomēr, kā norāda Komisija, nav liegts kā norādes ņemt vērā faktus, kuri

radušies pēc pārkāpuma formālā beigu datuma, ņemot vērā to atbilstību, lai izvērtētu faktus, kas radušies pārkāpuma laikā. Turklāt ir jānorāda, ka prasītājam bija tādas pašas tiesības visā pārkāpuma laikā.

- 95 No tā izriet, ka Komisija, lai pierādītu, ka prasītāja varēja kontrolēt un ka tā faktiski kontrolēja *Prysmian* valdi, kā uz objektīviem faktoriem varēja pamatoti balstīties uz prasītājas tiesībām iecelt minētās valdes direktorus, kā arī tiesībām ieteikt to atstādināšanu no amata.
- 96 Taču prasītāja apstrīd, ka tās tiesības iecelt *Prysmian* valdes direktorus, kā arī ieteikt to atstādināšanu no amata ir objektīvi faktori, ar kuriem varētu pierādīt, ka tā faktiski kontrolēja minēto valdi. Pirmkārt, tā apgalvo, ka Komisijai bija pienākums papildus pierādīt, kā konkrēti prasītāja īstenoja šādu kontroli pār *Prysmian* valdes locekļiem. Šajā ziņā tā atsauca uz 2012. gada 6. marta spriedumu *FLS Plast/Komisija* (T-64/06, nav publicēts, EU:T:2012:102).
- 97 Ir jāatgādina, ka 2012. gada 6. marta spriedums *FLS Plast/Komisija* (T-64/06, nav publicēts, EU:T:2012:102), ar ko Vispārējā tiesa daļēji atcēla attiecīgo lēmumu, attiecas uz mātesuzņēmumu, kuram pieder 60 % meitasuzņēmuma kapitāla, bet atlikušie 40 % pieder trešai sabiedrībai. Vispārējā tiesa, pirmkārt, norādīja, ka nevarot prezumēt, ka mātesuzņēmums īsteno kontroli, jo 40 % akciju bloks varēja ļaut arī trešajai sabiedrībai ietekmēt meitasuzņēmuma rīcību. Tāpēc Komisijai joprojām bija pienākums pierādīt, ka tā bija attiecīgā prasītāja, kas vienpusēji īstenoja izšķirošu ietekmi. Otrkārt, Vispārējā tiesa uzskatīja, ka Komisija nav sniegusi paskaidrojumus attiecībā uz mātesuzņēmuma pārstāvju tiesībām meitasuzņēmuma valdē un tādējādi nebija pierādīts, ka šiem pārstāvjiem bija pilnvaras faktiski kontrolēt visu valdi kādā no pārkāpuma laikposma periodiem (spriedums, 2012. gada 6. marts, *FLS Plast/Komisija*, T-64/06, nav publicēts, EU:T:2012:102, 39. un 43. punkts).
- 98 Tādējādi lietas, kurā taisīts 2012. gada 6. marta spriedums *FLS Plast/Komisija* (T-64/06, nav publicēts, EU:T:2012:102), faktiskie apstākļi atšķiras no faktiskajiem apstākļiem šīs lietas gadījumā, kurā prasītājam bija iespēja īstenot visas balsstiesības saistībā ar *Prysmian* akcijām laikposmā pirms SSP datuma un pat pēc tā, kā prasītāja apgalvojusi tiesas sēdē, nebija neviena cita akcionāra, kam piederētu būtisks kapitāldaļu daudzums, kas varētu ietekmēt arī minētā meitasuzņēmuma rīcību. Līdz ar to prasītāja nevar pamatoti balstīties uz minēto spriedumu, lai apgalvotu, ka Komisijai papildus bija pienākums pierādīt, kā konkrēti prasītāja ir īstenojusi kontroli pār *Prysmian* valdes locekļiem.
- 99 Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka patiesībā *Prysmian* pirmās valdes direktorus no 2005. gada 15. decembra iecēla B., kurš šajā laikā bija *Pirelli Cavi e Sistemi Energia* izpilddirektors un vēlāk kļuva par *Prysmian* izpilddirektoru.
- 100 Kā norādījusi gan Komisija, gan personas, kas iestājušās lietā, ir jākonstatē, ka šo apgalvojumu nepamato neviens prasītājas iesniegtais pierādījums, it īpaši minētais 2007. gada 20. februāra e-pasts, līdz ar to tas ir jānoraida. Turklāt, pat pieņemot, ka B. tik tiešām ieteica kandidātus *Prysmian* valdei, prasītāja nevar apgalvot, ka tos izvēlējās un iecēla B., nevis prasītāja pati. Visbeidzot, lai arī prasītāja apgalvo, ka tas, ka B. bija *Pirelli Cavi e Sistemi Energia* – pirms to iegādājās *GSCP V* fondi –, izpilddirektors, pierādot, ka *Prysmian* tirgū rīkojās autonomi saskaņā ar tās vadības norādēm, ir jānorāda, kā izriet no apstrīdētā lēmuma 781. apsvēruma, ka B. bija vienīgais *Prysmian* valdes loceklis, kurš bija nodarbināts *Pirelli Cavi e Sistemi Energia*, pirms to iegādājās *GSCP V* fondi. Saskaņā ar judikatūru apstāklis, ka uzņēmuma iegādes laikā uzņēmums aizstāj daļu no direktoriem, ir norāde, ka šis pēdējais uzņēmums faktiski īsteno izšķirošu ietekmi uz iegādātā uzņēmuma rīcību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 16. septembris, *CEPSA/Komisija*, T-497/07, nav publicēts, EU:T:2013:438, 176. punkts).
- 101 Treškārt, prasītāja uzsver, ka *Prysmian* valde tiekoties tikai reizi ceturksnī, un tas, pēc tās domām, apstiprinot, ka šīs sabiedrības pārvaldību kontrolēja tās vadības komanda, nevis sabiedrības valde. Tomēr ar šādu apgalvojumu par valdes sanāksmju regularitāti vai biežumu nevar tikt apšaubīts apstāklis, ka valde ir struktūrvienība, kas lemj par vadības komandas sastāvu un uzdevumiem funkciju

izpildē. Turklāt prasītāja nav izvirzījusi nevienu konkrētu pierādījumu, kas varētu pierādīt, ka vadība, konkrēti – B. kā izpilddirektors, sabiedrības ikdienas pārvaldībā bija pilnīgi neatkarīga no minētās valdes, kā to norāda prasītāja. Attiecīgi prasītājas apgalvojums ir jānoraida kā nepamatots.

102 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāuzskata, ka tiesības iecelt valdes locekļus, kā arī tiesības uzaicināt akcionārus uz kopsapulcēm un ieteikt tiem atsaukt no amata direktorus ir objektīvs faktors, kas liecina, ka prasītāja varēja īstenot un ka tā faktiski īstenoja izšķirošu ietekmi uz personām, kas iestājušās lietā.

2) Par prasītājas faktisku pārstāvību Prysmian valdē

103 Apstrīdētā lēmuma 761. un 762. apsvērumā Komisija ir norādījusi, ka prasītāja nodrošināja, lai tā tiktu tieši pārstāvēta katrā Prysmian valdē, ieceļot direktorus, ar kuriem tai bija saikne [konfidenciāli]. Pēc tās domām, šie direktori pārstāvēja vismaz 50 % no dažādām Prysmian valdēm. Tā piebilst, ka dažos gadījumos ar prasītāju saistītajiem direktoriem bija izšķirošas balsstiesības, kas ļāva prasītājai saglabāt faktisku kontroli pār valdes lēmumiem.

104 Prasītāja apstrīd šo apgalvojumu, norādot, vispirms, ka direktori, kurus Komisija identificējusi kā prasītājas darbiniekus, patiesībā bija PIA direktori un ka viņus esot nodarbinājusi prasītājai “piesaistīta” sabiedrība, proti, GS Services Ltd. Turpinājumā tā apgalvo, ka pārējie valdes direktori bija neatkarīgi direktori, attiecībā uz kuriem Komisija nebija pierādījusi, ka tie nebūtu izpildījuši savu pienākumu būt neatkarīgiem vai fiduciāros pienākumus. Visbeidzot prasītāja – pretēji tam, ko Komisija konstatējusi apstrīdētajā lēmumā, – apgalvo, ka to nekad neesot pārstāvējuši pat ne 50 % no Prysmian valdes locekļiem.

105 Tomēr prasītājas šajā ziņā izteiktie argumenti nevar tikt pieņemti. Pirmkārt, ir jāuzskata, ka direktori, kurus prasītāja sauc par “PIA direktoriem” un kuri bija nodarbināti GS Services, bija arī prasītājas darbinieki, jo, kā to skaidro Komisija, [konfidenciāli].

106 Otrkārt, attiecībā uz Komisijas konstatējumu, ka prasītāja visa pārkāpuma laikposmā saglabāja saikni ar vismaz 50 % no Prysmian secīgo valžu attiecīgajiem direktoriem, ir skaidrs, kā to apgalvo prasītāja, ka PIA direktoru augstākais pārstāvības līmenis šajās valdēs pirms SSP datuma bija 43 % un aptuveni 33 % pēc minētā datuma. Tomēr ir jākonstatē, ka apstrīdētā lēmuma 761. un 762. apsvērumā, kā arī to attiecīgajās zemsvītras piezīmēs Komisija ir ietvērusi pierādījumus, kuri izceļ, un attiecībā uz to prasītājai nav izdevies pierādīt pretējo, ka tai bija saikne arī ar citiem Prysmian valdes locekļiem, it īpaši [konfidenciāli].

107 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Tiesa ir nospriedusi, ka ekonomiska vienība, ko veido mātesuzņēmums un tā meitasuzņēmums, var rasties ne tikai no to abu formālajām attiecībām, bet arī no neformālām attiecībām, tostarp fakta, ka pastāv personiska saikne starp juridiskām vienībām, kas veido šādu ekonomisko vienību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 11. jūlijs, Komisija/Stichting Administratiekantoor Portielje, C-440/11 P, EU:C:2013:514, 68. punkts).

108 Līdz ar to, ņemot vērā gan PIA direktorus, gan direktorus, ar kuriem prasītājai bija šāda veida saikne, it īpaši pateicoties [konfidenciāli], Komisijas secinājums, ka prasītāja nodrošināja, lai to visā attiecīgajā laikposmā pārstāvētu vismaz 50 % no valdes locekļiem, ir pamatots. Turklāt, lai arī prasītāja apgalvo, ka direktori, ar kuriem tai bija šī cita veida saikne, rīkojās kā neatkarīgi direktori, ir jākonstatē, kā izriet arī no prasītājas atbildes uz Komisijas 2013. gada 13. marta informācijas pieprasījumu, kas pievienots prasības pieteikuma pielikumā, ka šāds statuss ir balstīts tikai uz pašas Prysmian valdes veikto novērtējumu. Proti, tikai tas vien, ka šī valde dažus direktorus ir novērtējusi kā neatkarīgus, proti, tā šādu novērtējumu ir publicējusi savos uzņēmuma vadības ziņojumos, kā apgalvo prasītāja, pats par sevi nevar atspēkot Komisijas konstatējumu, ka šie direktori faktiski nebija pārstājuši uzturēt saikni ar prasītāju.

109 No tā izriet, ka Komisija pamatoti varēja pamatoties uz prasītājas faktisko pārstāvību *Prysmian* valdē kā uz objektīvu faktoru, lai pierādītu, ka tā varēja īstenot un ka tā faktiski īstenoja izšķirošu ietekmi uz personām, kas iestājušās lietā.

3) Par prasītājas pārstāvju vadības pilnvarām valdē

110 Apstrīdētā lēmuma 763. apsvērumā Komisija skaidro, ka prasītāja nodrošināja, lai tās pārstāvjiem valdē būtu pēc iespējas plašākas vadības pilnvaras. It īpaši tā, pirmkārt, norāda, ka 2005. gada 15. decembrī un 2007. gada 16. maijā četri *PIA* direktori tika iecelti par *Prysmian* "rikotājdirektoriem", kas ietvēra deleģētās pilnvaras attiecībā uz minētās sabiedrības ikdienas pārvaldību, tostarp ikdienas pārvaldības dokumentu parakstīšanu. Otrkārt, tā norāda, ka, lai arī 2007. gada 16. janvārī, lai sagatavotu sākotnējo publisko piedāvājumu, rīkotājdirektoru pilnvaras tika atsauktas, divi *PIA* direktori pēc tam tika pārcelti uz "stratēģisko komiteju", kurā bija pavisam trīs locekļi. Tā atzīst, ka minētajai komitejai nebija balsstiesību vai veto tiesību, bet norāda, ka tai bija centrālā loma, atbalstot valdi *Prysmian* stratēģiskos un tirdzniecības jautājumos. Visbeidzot, tā norāda, ka šī komiteja tika likvidēta 2010. gada maijā – tūlīt pēc prasītājas dalība *Prysmian* pilnīgām beigām.

111 Prasītāja apstrīd šos Komisijas apgalvojumus. Tā, pirmkārt, apgalvo, ka minēto apgalvojumu pamatojumam izvirzīto pierādījumu objektīva pārbaude pierāda, ka *PIA* rīkotājdirektoriem neesot bijusi nekāda loma *Prysmian* tirdzniecības politikā pirms SSP datuma. Otrkārt, tā norāda, ka stratēģiskajai komitejai neesot bijusi nekāda centrāla loma *Prysmian* tirdzniecības politikā un ka tā esot darbojusies vienīgi kā konsultatīva vienība. Pēc prasītājas domām, neviens pierādījums turklāt neliecinot, ka *PIA* direktori, būdami minētās komitejas dalībnieki, būtu īstenojuši izšķirošu ietekmi uz *Prysmian* tirdzniecības politiku.

112 Runājot par pirmo prasītājas apgalvojumu, kas attiecas uz iepriekšējo laikposmu – būtībā SSP datumu, vispirms ir jākonstatē, ka pierādījumi, ko Komisija norādījusi apstrīdētajā lēmumā, it īpaši 1142.–1145. zemsvītras piezīmē, skaidri un neapšaubāmi liecina par to, ka trīs no kopumā četriem *PIA* direktoriem tika iecelti par *Prysmian* rīkotājdirektoriem.

113 Turklāt no prasības pieteikuma pielikumiem izriet, ka atbilstoši izpilddirektoriem deleģētajām pilnvarām *PIA* direktori nodarbojās ar *Prysmian* ikdienas pārvaldību. It īpaši tie lēma tostarp par lūgumu atļaut atvērt filiāli Katarā, par iecelšanu amatā *Prysmian* meitasuzņēmumu valdēs un par pēdējās minētās sabiedrības darba jautājumiem.

114 Šādos apstākļos prasītājas apgalvojums, ka *PIA* direktoriem neesot bijusi nekāda loma *Prysmian* komerciālajā dzīvē pirms SSP datuma, ir jānoraida. Turklāt, lai arī prasītāja apgalvo, ka vairumā gadījumu attiecīgos lēmumus jau bija pieņēmusi *Prysmian* vadība, pietiek atgādināt, ka saskaņā ar judikatūru tas, ka mātesuzņēmumam vai tā pārstāvjiem ir jāapstiprina šādi priekšlikumi un tāpat tiem ir tiesības to nedarīt un noraidīt šādus priekšlikumus, faktiski pierāda izšķirošu ietekmi (spriedums, 2013. gada 13. decembris, *HSE/Komisija*, T-399/09, nav publicēts, EU:T:2013:647, 84. punkts).

115 Runājot par prasītājas otro apgalvojumu, kas attiecas uz laikposmu pēc SSP datuma, konkrētāk – stratēģisko komiteju, vispirms ir jānorāda, ka prasītāja neapstrīd, ka šī komiteja faktiski sastāvēja no trīs locekļiem, no kuriem divi bija *PIA* direktori. Attiecībā uz to funkcijām no prasības pieteikuma pielikumiem izriet, ka minētajai komitejai bija formāli uzlikts pienākums izskatīt *Prysmian* budžetu un ieguldījumus, kā arī nodrošināt tās finansēšanu un palīdzēt valdei veikt tās pienākumus. Konkrētāk, tās 2008. gada 16. jūlija sanāksmes darba kārtība pierāda, ka tā izvērtēja tirdzniecības stratēģijas jautājumus, tostarp ieguldījumus Brazīlijā, Ķīnā, Tunisijā, Itālijā un Krievijā.

116 Līdz ar to, lai arī stratēģiskajai komitejai nebija lēmumpieņemšanas pilnvaru, kā Komisija pati to atzinusi apstrīdētajā lēmumā, tas nenozīmē, ka tai nebija nekādas lomas, kā to apgalvo prasītāja, *Prysmian* stratēģisko lēmumu pieņemšanas kontekstā.

- 117 Turklāt prasītāja tomēr apgalvo, ka stratēģiskās komitejas ietvaros *PIA* direktori sniedza tikai ierobežotus padomus, nosūtot īsus e-pastus saistībā ar viņu kā ieguldījumu ekspertu pieredzi – vienmēr pēc vadības iniciatīvas un pieprasījuma. Tomēr, kā to apgalvo Komisija, šie e-pasti ir pierādījums, ka ar *PIA* direktoriem notika sistemātiska saziņa saistībā ar stratēģiskiem lēmumiem, tostarp par iespējamiem ieguldījumiem, un ka tie bija aktīvi iesaistīti lēmumos par *Prysmian* tirdzniecības politiku.
- 118 Visbeidzot, lai gan prasītāja apgalvo, ka stratēģiskās komitejas sastāvu noteica B. kā *Prysmian* izpilddirektors un tās vadības grupa, pietiek norādīt, ka šāds apgalvojums nav pamatots ar 2007. gada 20. februāra e-pastu, uz kuru tā norāda.
- 119 No tā izriet, ka Komisija pamatoti varēja secināt, ka vispirms *PIA* direktoru vadības pilnvaras *Prysmian* valdes ietvaros laikposmā līdz SSP datumam un pēc tam viņu loma stratēģiskajā komitejā pēc šī datuma ir papildu objektīvi faktori, ar kuriem var pierādīt, ka prasītājai bija spēja īstenot izšķirošu ietekmi uz personu, kas iestājušās lietā, rīcību tirgū un ka tā to faktiski īstenoja visu pārkāpuma laikposmu.

4) Par prasītājas lomas *Prysmian* izveidotajās komitejās nozīmīgumu

- 120 Apstrīdētā lēmuma 764. apsvērumā Komisija precizē, ka *PIA* direktoriem bija arī nozīmīga loma citās *Prysmian* komitejās, kas tika izveidotas 2005. gada 15. decembrī, proti, atalgojuma komitejā un iekšējās kontroles komitejā. Pēc Komisijas domām, pirmā nodarbojās ar atalgojuma jautājumiem un līdz 2007. gada 28. februārim divi no tās trīs valdes locekļiem bija *PIA* direktori; otrā nodarbojās ar jautājumiem par atbilstību spēkā esošajiem noteikumiem, it īpaši saistībā ar grāmatvedības dokumentiem, un viens no tās diviem valdes locekļiem bija *PIA* direktors.
- 121 Prasītāja atzīst *PIA* direktoru dalību šajās komitejās, bet apgalvo, ka šis apstāklis nepierāda, ka tā uz *Prysmian* būtu īstenojusi izšķirošu ietekmi. Turklāt tā norāda, ka no 2007. gada 28. februāra tikai viens *PIA* direktors piedalījās minētajās komitejās, konkrēti – atalgojuma komitejā.
- 122 Attiecībā uz atalgojuma komiteju ir jānorāda, ka – pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, – ciktāl šī komiteja var noteikt atlīdzību meitasuzņēmuma vadībai, tas, ka minētajā komitejā bija *PIA* direktoru vairākums, kā tas bija laikposmā pirms SSP, faktiski var liecināt, ka mātesuzņēmums īsteno izšķirošu ietekmi uz savu meitasuzņēmumu. Tomēr Komisija nevar izmantot šo faktoru kā izšķirošas ietekmes pierādījumu laikposmā pēc minētā datuma, jo pēc šī datuma tikai viens no trim komitejas locekļiem bija *PIA* direktors.
- 123 Attiecībā uz iekšējās kontroles komiteju Komisijas arguments arī nav pamatots. Tā kā šajā gadījumā šī komiteja pildīja tikai tādas uzdevumus kā grāmatvedības dokumentu kontrole un pārbaude un palīdzība bilances sagatavošanā, nevar tikt secināts, ka minētā komiteja būtu ļāvusi prasītājai kontrolēt tās meitasuzņēmuma tirdzniecības politiku. Turklāt ir jānorāda, ka tas izriet no apstrīdētā lēmuma 764. apsvēruma, ka neviens no *PIA* direktoriem nepiedalījās minētajā komitejā no 2007. gada 28. februāra, tāpēc šis apstāklis nekādā ziņā nevar pamatot izšķirošas ietekmes faktisku īstenošanu laikposmā pēc SSP.
- 124 No tā izriet, ka Komisija *PIA* direktoru dalību atalgojuma un iekšējās kontroles komitejās nevarēja ņemt vērā kā objektīvus faktorus, kas apliecina prasītājas spēju faktiski īstenot izšķirošu ietekmi uz personām, kas iestājušās lietā, visā pārkāpuma laikposmā.

5) Par regulāru jaunākās informācijas un ikmēneša ziņojumu saņemšanu

- 125 Apstrīdētā lēmuma 765. apsvērumā Komisija ir norādījusi, ka *PIA* direktori pārkāpuma laikposmā regulāri saņēma jaunāko informāciju un ikmēneša ziņojumus.

- 126 Prasītāja uzskata, ka šiem ziņojumiem neesot nozīmes, lai izvērtētu, vai tā īstenoja izšķirošu ietekmi uz personām, kas iestājušās lietā, jo prasītāja šos ziņojumus nesagatavoja un to mērķis bija darīt zināmus uzņēmuma rezultātus plašai sabiedrībai. Turklāt tā apgalvo, ka ziņojumu mērķis esot bijis tikai ļaut *PIA* rīkotājdirektoriem iepazīties ar ieguldījumu *Prysmian* rezultātiem un minētajiem rīkotājdirektoriem tie neesot uzlikuši nekādu pienākumu rīkoties.
- 127 Ir jāatgādina, kā to dara Komisija, ka Tiesas judikatūrā jau ir konstatēts, ka, meitasuzņēmuma uzraudzības padome, kas pārsvarā sastāv no mātesuzņēmuma dalībniekiem, ar ziņojumiem var tikt regulāri informēta par meitasuzņēmuma komercdarbības attīstību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 13. decembris, *HSE/Komisija*, T-399/09, nav publicēts, EU:T:2013:647, 93. punkts). Līdz ar to prasītājas apgalvojums par pretējo ir jānoraida.
- 128 Turklāt ir jānorāda, ka ar attiecīgajiem ikmēneša ziņojumiem *PIA* direktori regulāri tika informēti par *Prysmian* komercdarbības attīstību. Kā izriet no apstrīdētā lēmuma 1157. zemsvītras piezīmē minētajiem piemēriem, viņi saņēma informāciju par šīs sabiedrības komercdarbību spēka kabeļu jomā, aplūkojot jautājumus par finansēm, enerģētiku, telekomunikācijām, darbībām, cilvēkresursiem, loģistiku, produktu un iegādes attīstību un kvalitāti.
- 129 Ņemot vērā arī prasītājas tiesības iecelt *Prysmian* dažādo valžu locekļus un deleģētās pilnvaras, kas bija *PIA* direktoriem, saskaņā ar iepriekš 110.–119. punktā izklāstītajiem apsvērumiem regulāras jaunākās informācijas un ikmēneša ziņojumu saņemšana ir papildu faktors, kas atspoguļo apstākli, ka prasītāja regulāri tika informēta par tās meitasuzņēmuma komerciālo stratēģiju, un tas ļauj apstiprināt to veidotas ekonomiskas vienības pastāvēšanu.

6) *Par pasākumiem, kuru mērķis ir nodrošināt izšķirošas kontroles turpināšanos pēc SSP*

- 130 Apstrīdētā lēmuma 766.–770. apsvērumā Komisija apgalvo, ka prasītāja ir veikusi pasākumus, lai nodrošinātu, ka pat pēc sākotnējā publiskā piedāvājuma tā var īstenot izšķirošu kontroli pār *Prysmian*. Komisija uzskata, ka tie ir šādu četri pasākumi:
- vispirms prasītāja, būdama vienīgā tiešā akcionāre, 2007. gada 28. februārī iecēla valdi, kas pārvaldīja *Prysmian* līdz 2009. gada 9. aprīlim. Šādi rīkojoties, prasītāja varēja izvairīties, ka tūlīt pēc sākotnējā publiskā piedāvājuma 2007. gada maijā tiek iecelta jauna valde;
 - pēc tam prasītāja *Prysmian* akcionāru 2007. gada 16. janvāra kopsapulcē grozīja šīs sabiedrības statūtus, tostarp ieviešot provizoriskā saraksta sistēmu jaunu valžu izvirzīšanai un iecelšanai (Komisija skaidro, ka ar šo sistēmu prasītāja varēja nodrošināties, ka ar pēc iespējas mazāku dalību tā nākotnē varēs iecelt vismaz piecus no sešiem valdes locekļiem un tādējādi saglabāt kontroli pār *Prysmian*);
 - turklāt 2007. gada 12. novembrī 9,9 % *Prysmian* kapitāldaļu tika pārdotas *Taihan Electric Wire* un *Taihan Electric Wire* 2007. gada 6. novembra vēstulē *Prysmian* apņēmas neveikt ieguldījumus, kas lielāki par 10 % no visa *Prysmian* kapitāla, neīstenojot balsstiesības *Prysmian* akcionāru kopsapulcēs attiecībā uz vairāk nekā 10 % no akcijām ar balsstiesībām un neieteikt nevienu kandidātu iecelšanai valdes locekļa vai *Prysmian* obligātā revidenta amatā (Komisija uzskata, ka šīs saistības, it īpaši pēdējās, prasītājai nodrošināja, ka *Prysmian* otrais akcionārs nevarēs iesniegt provizorisko sarakstu vai izvirzīt pārstāvjus *Prysmian* valdē);
 - visbeidzot pastāv tiešas norādes attiecībā uz prasītājas vairākuma dalību pēc sākotnējā publiskā piedāvājuma, it īpaši valdes 2007. gada 19. decembra sanāksmes protokolā.

- 131 Prasītāja apgalvo, ka, neraugoties uz apgalvojumiem apstrīdētajā lēmumā, Komisija neesot pierādījusi, ka tā ar personām, kas iestājušās lietā, laikposmā pēc SSP datuma veidoja ekonomisku vienību. Vispirms tā uzskata, ka Komisija esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, jo tā mātesuzņēmumam atbildību noteica atbilstoši tā dalības kapitālā līmenim, un tam neesot precedenta. Turklāt tā apgalvo, ka *Prysmian* valdes iecelšana 2007. gada februārī tai neesot nodrošinājusi iespēju kontrolēt šo sabiedrību. Turklāt tā norāda, ka ieviest provizoriskā saraksta sistēmu tika nolemts sākotnējā publiskā piedāvājuma nolūkā. Papildus prasītāja uzskata, ka nevarot netikt ņemti vērā *Taihan Electric Wire* ieguldījumi.
- 132 Šajā ziņā, pirmkārt, ir jānorāda prasītājas apgalvojums, ka Komisija esot kļūdaini konstatējusi tās solidāro atbildību par naudas soda, kas uzlikts tās meitasuzņēmumiem, samaksu, ņemot vērā dalības līmeni, kas, pēc tās domām, vēl neesot pieredzēts. Pietiek atgādināt, ka saskaņā ar judikatūru līdzdalība mazākuma dalībnieka statusā var ļaut mātesuzņēmumam faktiski īstenot izšķirošu ietekmi pār meitasuzņēmuma uzvedību tirgū, ja tam ir piešķirtas tiesības, kas pārsniedz tādas tiesības, kādas parasti tiek piešķirtas mazākuma akcionāriem, lai aizsargātu to finanšu intereses, un kas, tās pārbaudot saskaņā ar atbilstošu netiešu juridisku vai ekonomisku pierādījumu kopuma metodi, ir tādas, kuras var pierādīt, ka pār meitasuzņēmuma darbību tirgū ir īstenota izšķiroša ietekme (spriedumi, 2011. gada 12. jūlijs, *Fuji Electric*/Komisija, T-132/07, EU:T:2011:344, 183. punkts, un 2015. gada 9. septembris, *Toshiba*/Komisija, T-104/13, EU:T:2015:610, 97. punkts).
- 133 Otrkārt, attiecībā uz prasītājas argumentu, ka valdes iecelšana 2007. gada 28. februārī tai nenodrošināja kontroles pozīciju, ir jāatgādina, kā tas tika norādīts iepriekš 93. punktā, ka šajā datumā, proti, pirms SSP datuma, dibinātā valde tika iecelta uz laikposmu līdz 2009. gada 31. decembrim un ka tā pastāvēja bez izmaiņām pēc SSP datuma un pat pēc pārkāpuma beigu datuma. Lai arī šajā laikposmā prasītājai vairs nebija absolūtas kontroles pār balsstiesībām saistībā ar *Prysmian* akcijām, tāda paša sastāva saglabāšana valdē ir norāde tam, ka prasītāja turpināja īstenot kontroli pār valdi pēc sākotnējā publiskā piedāvājuma.
- 134 Treškārt, runājot par prasītājas apgalvojumu attiecībā uz provizoriskā saraksta sistēmu, saskaņā ar kuru šāda sistēma esot noteikta biržas sarakstā iekļauto sabiedrību uzvedības kodeksā, ir jānorāda, ka prasītāja neapstrīd Komisijas secinājumu, ka šī sistēma tai ar mazāku dalību esot ļāvusi nodrošināties, ka tā *Prysmian* valdē varēs iecelt vismaz piecus no sešiem direktoriem. Proti, tā kā nav nozīmes tam, vai šī sistēma izriet no prasītājas iniciatīvas vai spēkā esošajā tiesiskajā regulējumā noteiktas juridiskas prasības, ir jāatbalsta Komisijas secinājums, ka šī sistēma ļāva prasītājai saglabāt savu kontroli pār *Prysmian* valdi pēc sākotnējā publiskā piedāvājuma. Turklāt, lai arī prasītāja šo sistēmu neizmantoja pārkāpuma laikposmā, ir jānorāda, ka, ņemot vērā, kā jau tika norādīts, ka valde, ko prasītāja bija iecēlusi 2007. gada 28. februārī, bez izmaiņām turpināja darboties līdz pārkāpuma beigu datumam, tas nebija nepieciešams.
- 135 Ceturtkārt, attiecībā uz *Taihan Electric Wire* 2007. gada 12. novembrī veikto ieguldījumu, lai gan prasītāja norāda, ka tā netraucēja minētajai sabiedrībai īstenot savas tiesības, tomēr ir jākonstatē, ka apņemšanās neieteikt kandidātus valdei, kura izriet no 2007. gada 6. novembra vēstules, kas pievienota prasības pieteikuma pielikumā, 2. punkta, mērķis bija nodrošināt, lai šī sabiedrība nevarētu iejaukties valdes sastāva izveidē. Turklāt – pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, – šī apņemšanās nebija pakļauta šīs pašas sabiedrības dalības *Prysmian* palielinājumam par vairāk nekā 10%. Šādos apstākļos Komisija pamatoti uzskatīja, ka šīs apņemšanās sekas bija tādas, ka prasītāja saglabāja kontroli pār *Prysmian* valdi, jo otrais lielākais uzņēmuma akcionārs atteicās ietekmēt valdes sastāvu.
- 136 Piektkārt, attiecībā uz tiešo atsauci uz prasītājas kontroli, kas, pēc Komisijas domām, izriet no 2007. gada 19. decembra valdes sanāksmes protokola, pietiek norādīt, ka ir pietiekami konstatēt, ka minētajā dokumentā ir skaidri parādīts, ka viens no *PIA* direktoriem, novērtējot kapitāldaļu nodošanu *Taihan Electric Wire*, paziņoja, ka tas neesot bijis “[konfidenciāli]”. Turklāt, lai arī prasītāja apšaubā šī

dokumenta pierādījuma spēku, ir jānorāda, ka tas ir formāls protokols, kas kā tāds ir paredzēts, lai reproducētu piezīmes, ko minētās valdes dalībnieki vēlējušies izdarīt, un prasītāja nav iesniegusi nevienu pierādījumu, kas liecinātu par pretējo.

- 137 No tā izriet, ka Komisija pamatoti ir konstatējusi, ka pastāv četri pasākumi, kas pierāda, ka prasītāja saglabāja kontroli pār *Prysmian* pēc SSP datuma, proti, pēc tam, kad tai vairs nebija vairākuma vairākuma balsstiesību saistībā ar minētās sabiedrības akcijām.

7) Par pierādījumu par rūpnieciskajam īpašniekam tipisku rīcību

- 138 Apstrīdētā lēmuma 771. punktā Komisija apgalvo, ka no pierādījumiem izriet, ka pat 2007. gada beigās, brīdī, kad prasītājai netieši piederēja 31,69 % *Prysmian* kapitāldaļu, tā, gluži kā rūpnieciskais īpašnieks, atbalstīja kombinēto pārdošanu starp *Prysmian* un citiem prasītājas meitasuzņēmumiem. Minētā lēmuma 1165. zemsvītras piezīmē Komisija atsaucas uz 2007. gada 20. decembra e-pasta vēstulēm starp O. un B., 2008. gada 2. janvāra O. e-pastu un 2008. gada 30. janvāra S. e-pastu.

- 139 Prasītāja apstrīd Komisijas apgalvojumus, norādot, ka ar attiecīgajiem e-pastiem O. kā *PIA* rīkotājdirektors tikai vērsa *Prysmian* uzmanību uz uzņēmējdarbības iespējām un darīja zināmu tās personas vārdu, ar kuru kontaktēties no Norvēģijas uzņēmuma. Prasītāja uzskata, ka Komisija esot kļūdaini apgalvojusi, ka šie e-pasti attiecās uz kombinētām pārdošanām grupas ietvaros, un neesot pierādījusi, ka e-pastu apmaiņa esot sekmējusi vēlākus kontaktus vai ka šī apmaiņa būtu atklājusi, ka uz *Prysmian* tika izdarīts spiediens izvērtēt šīs iespējas.

- 140 Attiecībā uz aplūkoto e-pastu saturu no iebildumu raksta pielikumiem izriet, ka ar attiecīgajiem e-pastiem O. vērsās pie *Prysmian*, lai to informētu, ka prasītāja nesen ir iegādājusies sabiedrību, kura Norvēģijā piedāvā televīzijas pakalpojumus, un lai piedāvātu savus pakalpojumus nolūkā nodibināt kontaktus ar minēto sabiedrību, lai tirgotu spēka kabeļus. O. arī ierosināja rīkoties tāpat attiecībā uz sabiedrību, kas prasītājai pieder Amerikas Savienotajās Valstīs.

- 141 Pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, attiecīgie e-pasti atspoguļo, ka tirgū aktīvie uzņēmumi uzskatīja, ka būtu piemērotāk drīzāk kontaktēties ar prasītāju, nevis *Prysmian* grupu saistībā ar iespējamo spēka kabeļu tirdzniecību, un tas liecina par tās starpnieka statusu salīdzinājumā ar minēto grupu. Lai arī, kā to apgalvo prasītāja, šie e-pasti neliecina ne par prasītājas norādēm nodibināt minētos kontaktus, ne arī par sistemātisku praksi, Komisija nav kļūdijusies, šos e-pastus savā analizē iekļaujot kā norādi, kas var pierādīt prasītājas iesaistīšanos *Prysmian* komercdarbībā.

- 142 Šādos apstākļos Komisija pamatoti varēja balstīties uz aplūkoto e-pastu apmaiņu, it īpaši uz 2007. gada 20. decembra e-pastiem starp O. un B., kā uz faktoru, lai pierādītu prasītājas īstenoto izšķirošo ietekmi uz *Prysmian*.

8) Par visu apstrīdētajā lēmumā izvirzīto elementu novērtējumu

- 143 No šī sprieduma 89.–142. punkta izriet, ka Komisija varēja pamatot savu secinājumu par prasītājas īstenoto izšķirošo ietekmi pār personām, kas iestājušās lietā, pirmkārt, ņemot vērā tās pilnvaras iecelt *Prysmian* dažādo valžu locekļus, otrkārt, tās pilnvaras uzaicināt akcionārus uz kopsapulcēm un ierosināt valdes locekļu vai visas valdes kopumā atstādināšanu no amata, treškārt, *PIA* direktoru deleģētās pilnvaras valžu ietvaros un to dalību stratēģiskajā komitejā, ceturtkārt, regulāras jaunākās informācijas un ikmēneša ziņojumu saņemšanu, piektkārt, Komisijas uzskaitītos pasākumus nolūkā nodrošināt, ka prasītāja saglabā izšķirošu kontroli pēc sākotnējā publiskā piedāvājuma, un, sestkārt, pierādījumu tam, ka prasītāja rīkojās kā rūpnieciskais īpašnieks. Šādos apstākļos pēc rūpīgas pārbaudes ir jākonstatē, ka Komisija, nepieļaujot kļūdu, varēja uzskatīt, ka prasītāja īstenoja izšķirošu ietekmi ne tikai pirms SSP datuma, bet arī visā laikposmā no 2005. gada 29. jūlija līdz 2009. gada 28. janvārim.

144 Tādējādi pirmā pamata otrā daļa ir jānoraida.

c) Par trešo daļu, kas attiecas uz Komisijas secinājumu, ka prasītāja būtībā nebija vienkāršs finanšu investors

145 Prasītāja apgalvo, ka Komisija, uzskatot, ka *GSCP V* fondu ieguldījumi *Prysmian* grupā neesot vienkārša finanšu ieguldītāja veikti ieguldījumi, esot pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā. Tā apgalvo, ka minēto fondu veikto *Prysmian* iegādi veica profesionāli akcionāri, nevis vadītāji vai stratēģi. Lidz ar to tai kā mātesuzņēmumam nevarot tikt piedēvēta nekāda atbildība.

146 It īpaši prasītāja norāda, ka *GSCP V* fondiem nebija ne kompetences, ne resursu, lai noteiktu *Prysmian* grupas rīcību tirgū, ka portfeļsabiedrību pārvaldība neietilpstot *PIA*, kas ir minēto fondu dibinātāja, pilnvarās, ka *Prysmian* esošā vadītāju komanda, ko izveidojis šīs sabiedrības agrākais īpašnieks, turpināja vadīt tās komercdarbību, ka *PIA* direktori esot ieguldījumu profesionāļi, kuru loma bija vienkārši uzraudzīt ieguldījumus, ka tai, kā tas izriet no ieguldījumu apturēšanas, ko tā veica neilgi pēc tās iegādes, neesot bijis nodoma kontrolēt *Prysmian* un ka *Prysmian* grupa no malas neesot tikusi uzskatīta par daļu no grupas, kurai tā bija mātesuzņēmums, un ka tā neesot tikusi iekļauta pēdējā minētajā grupā grāmatvedības vajadzībām.

147 Papildus prasītāja apgalvo, ka – pretēji tam, ko Komisija norādījusi apstrīdētajā lēmumā, – pasākumi, ko tā veikusi attiecībā uz *Prysmian* grupu, neesot pielīdzināmi pasākumiem, ko veic industriālas grupas holdinga sabiedrība.

148 Visbeidzot prasītāja pārmet Komisijai, ka tā uzskatīja, ka ekonomiskā priekšrocība, ko tā guva no saviem ieguldījumiem, ļauj pierādīt, ka tā nebija finanšu ieguldītājs.

149 Komisija un personas, kas iestājušās lietā, apstrīd šos argumentus.

150 Ar sava pirmā pamata trešo daļu prasītāja apstrīd it īpaši Komisijas apsvērumus, kas izklāstīti apstrīdētā lēmuma 773.–781. apsvērumā, kuros tā atbild uz argumentiem, kurus prasītāja izvirzījusi administratīvajā procesā, lai tiktu konstatēts, ka tās rīcība attiecībā uz *Prysmian* grupu atbilda vienkārša finanšu ieguldītāja rīcībai.

151 Saskaņā ar judikatūru mātesuzņēmuma atzišana par atbildīgu pārkāpumā, ko izdarījis tā meitasuzņēmums, nav piemērojama vienkāršiem finanšu ieguldītājiem, proti, gadījumā, kurā ieguldītājam ir kapitāldaļas sabiedrībā nolūkā gūt finansiālu peļņu, bet kurš atturas no jebkādas iesaistīšanās tās vadībā un kontrolē (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 12. decembris, *1. garantovaná*/Komisija, T-392/09, nav publicēts, EU:T:2012:674, 50.–52. punkts). Tomēr apstākļi, ka tas ir “vienkāršs finanšu ieguldītājs”, nav juridisks kritērijs, bet gan, gluži pretēji, piemērs gadījumam, kurā mātesuzņēmums var atspēkot izšķirošas ietekmes faktiskas īstenošanas prezumpciju (šajā ziņā skat. ģenerāladvokātes J. Kokotes [J. Kokott] secinājumus lietā *Akzo Nobel u.c.*/Komisija, C-97/08 P, EU:C:2009:262, 75. punkts).

152 Attiecībā vispirms uz prasītājas apgalvojumiem, ka, pirmkārt, *GSCP V* fondiem neesot bijis ne kompetences, ne resursu, lai noteiktu *Prysmian* rīcību tirgū, un, otrkārt, ka meitasuzņēmumu vadība neietilpstot *PIA* pilnvarās, ir jākonstatē, ka šiem apsvērumiem nav nozīmes, lai konstatētu izšķirošas ietekmes faktisku īstenošanu. Turklāt tie ir pretrunā objektīviem faktoriem un norādēm, kuru pamatotība tika konstatēta iepriekš 143. punktā. Ir arī jāpiebilst, tāpat kā to darījusi Komisija, ka apstrīdētajā lēmumā nav konstatēts, ka prasītāja bija iesaistīta *Prysmian* komercdarbības vadībā, bet gan ir konstatēta izšķirošas ietekmes uz minētās sabiedrības komerciālajiem lēmumiem īstenošana. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru vērtējums par izšķirošas ietekmes īstenošanu

nav jāprobežo vienīgi ar faktiem, kas attiecas uz meitasuzņēmuma komercdarbības politiku tirgū šaurā nozīmē (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 15. jūlijs, *HIT Groep*/Komisija, T-436/10, EU:T:2015:514, 127. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 153 Turpinot attiecībā uz prasītājas apgalvojumu, ka *PIA* direktoriem, kuri piedalījās attiecīgajās *Prysmian* valdēs, nebija kvalifikācijas vai pieredzes, lai vadītu šīs sabiedrības darbības, atkal ir jāatzīst, ka šādam apstāklim nav nozīmes, lai konstatētu, ka mātesuzņēmums īsteno izšķirošu ietekmi uz savu meitasuzņēmumu. Katrā ziņā ar to nevar atspēkot faktu, ka šie valdes locekļi bija iesaistīti *Prysmian* tirdzniecības politikā, jo, kā tas tika norādīts iepriekš 105. un 119. punktā, viņi darbojās gan šīs sabiedrības valdē, gan tās stratēģiskajā komitejā un viņiem bija deleģētās vadības pilnvaras.
- 154 Turklāt attiecībā uz prasītājas apgalvojumu, ka tai nebija intereses kontrolēt *Prysmian*, jānorāda, ka tam ir arī pretrunā apstākļi, ka tā pārkāpuma laikposmā bija iecēlusi visas šīs sabiedrības valdes un ka tā piedalījās sabiedrības stratēģiskajā komitejā pēc sākotnējā publiskā piedāvājuma. Arī šim apgalvojumam, neapšaubāmi, ir pretrunā *PIA* direktora paziņojums, kas tika izvērtēts iepriekš 136. punktā.
- 155 Visbeidzot, ir jānorāda prasītājas arguments, ka *Prysmian* grupa būtībā no malas netika uzskatīta kā daļa no grupas, kurā prasītāja bija mātesuzņēmums, un ka tā nebija iekļauta šajā grupā grāmatvedības mērķiem, jo ar šo argumentu nevar atspēkot faktorus un norādes, ko Komisija izvirzījusi, lai konstatētu izšķirošas ietekmes esamību.
- 156 No iepriekš minētā izriet, ka, pretēji prasītājas apgalvojumam, tai nav izdevies pierādīt, ka kapitāldaļas, kas tai piederēja *Prysmian* grupā, bija vienkāršs finanšu ieguldījums un ka tā atturējās no jebkādas iesaistes minētās sabiedrības kontrolē.
- 157 Tātad pirmā pamata trešā daļa un līdz ar to arī minētais pamats kopumā ir jānoraida.

2. Par otro pamatu, kas attiecas uz Regulas Nr. 1/2003 2. panta pārkāpumu, pierādījumu nepietiekamību un LESD 296. pantā paredzētā pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi

- 158 Prasītāja apgalvo, ka Komisija esot pārkāpusi Regulas Nr. 1/2003 2. pantu un neesot izpildījusi LESD 296. pantā paredzēto pienākumu norādīt pamatojumu, jo tā neesot pienācīgi ņēmusi vērā attiecības starp to un personām, kas iestājušās lietā, lai konstatētu tās solidāro atbildību par naudas soda, kas uzlikts tās meitasuzņēmumiem, samaksu.
- 159 Prasītāja otro pamatu ir iedalījusi divās daļās. Pirmajā daļā tā apgalvo, ka pierādījumi, ko Komisija izvirzījusi, lai konstatētu tās solidāro atbildību par tās meitasuzņēmumiem uzliktā naudas soda samaksu, esot kļūdaini un tie izrietot no nepamatotiem paziņojumiem, ko personas, kas iestājušās lietā, iesniedza administratīvajā procesā. Otrajā daļā tā uzskata, ka Komisija nav pietiekami pamatojusi savu lēmumu.

a) Par pirmo daļu, kas attiecas uz Regulas Nr. 1/2003 2. panta pārkāpumu un pierādījumu nepietiekamību

- 160 Prasītāja pārmet Komisijai, ka tā secinājumus par prasītājas solidāro atbildību par tās meitasuzņēmumiem uzliktā naudas soda samaksu esot balstījusi vienīgi uz personu, kas iestājušās lietā, paziņojumiem, lai gan šie paziņojumi, pēc prasītājas domām, nav precīzi, saskaņoti vai ticami.
- 161 It īpaši prasītāja apgalvo, ka personu, kas iestājušās lietā, paziņojumi neesot balstīti ne uz vienu pierādījumu un ka Komisija tos esot pieņēmusi bez kritiskas pieejas. Tā arī norāda, ka Komisija apzināti neesot ņēmusi vērā tās pašas iesniegtos pierādījumus, lai apšaubītu personu, kas iestājušās lietā, iesniegto informāciju. Papildus prasītāja apgalvo, ka personu, kas iestājušās lietā, paziņojumi, uz

- kuriem balstās Komisija, esot pretrunā paziņojumiem, ko tās bija iesniegušas iepriekš, kā arī pierādījumiem, kas Komisijai bija iesniegti pirms iebildumu nosūtīšanas. Tādējādi Komisija esot pārkāpusi savu pienākumu rūpīgi un objektīvi pārbaudīt personu, kas iestājušās lietā, iesniegtos dokumentus.
- 162 Komisija un personas, kas iestājušās lietā, apstrīd šos argumentus.
- 163 Prasītāja apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā minētie secinājumi attiecībā uz tās solidāro atbildību par naudas soda, kas uzlikts tās meitasuzņēmumiem, samaksu nav balstīti uz pietiekamiem un ticamiem pierādījumiem. Būtībā tā šeit atkārtο lielāko daļu argumentu, kas tika izvirzīti pirmā pamata ietvaros, un tie ir jānoraida to pašu iemeslu dēļ kā tie, kas tika norādīti minētā pamata ietvaros.
- 164 Pirmkārt, prasītāja apgalvo, ka Komisija esot burtiski, neizvērtējot kritiski, pārņēmusi personu, kas iestājušās lietā, paziņojumus attiecībā uz prasītājas pilnvarām iecelt *Prysmian* valdi, *PIA* valdes locekļu dalību stratēģiskajā komitejā, tās kā rūpnieciskā īpašnieka rīcību un *PIA* valdes locekļiem deleģētajām pilnvarām.
- 165 Vispirms attiecībā uz pilnvarām iecelt valdes, ir jānorāda, ka Komisijas secinājumi nav balstīti tikai uz *Prysmian* paziņojumiem, bet gan, kā izriet no apstrīdēta lēmuma 762. apsvēruma un šī paša lēmuma 1138.–1141. zemsvītras piezīmes, arī uz prasītājas sniegto informāciju un sabiedrības statūtiem. Turklāt, kaut arī prasītāja atkal apgalvo, ka pirmo valdi izvēlējās B. kā *Prysmian* izpilddirektors, nevis pati prasītāja, ir jākonstatē, kā atgādināts iepriekš 100. punktā, ka šis apgalvojums nav pamatots ne ar vienu prasītājas iesniegto pierādījumu.
- 166 Turklāt attiecībā uz prasītājas dalību stratēģiskajā komitejā no apstrīdētā lēmuma 763. apsvēruma un 1148.–1153. zemsvītras piezīmes izriet, ka Komisija pamatoja savus konstatējumus, izmantojot e-pastu apmaiņu starp *PIA* direktoriem un *Prysmian* izpilddirektoru, kā arī šīs komitejas sanāksmju darba kārtību un valdes sanāksmju protokolus. Līdz ar to, lai pamatotu savus secinājumus attiecībā uz minēto komiteju, Komisija nav pārņēmusi tikai personu, kas iestājušās lietā, paziņojumus, kā norāda prasītāja. Turklāt, kā norādīts iepriekš 115. punktā, šīs komitejas 2008. gada 16. jūlija sanāksmes dienas kārtībā ir uzsvērts, ka šajā pašā komitejā tika izskatīti jautājumi par tirdzniecības stratēģiju, tostarp par ieguldījumiem Brazīlijā, Ķīnā, Tunisijā, Itālijā un Krievijā, un tas ir pretrunā prasītājas apgalvojumam, ka attiecīgajai komitejai nebija nekādas lomas *Prysmian* stratēģisko lēmumu pieņemšanas procesa kontekstā.
- 167 Papildus attiecībā uz secinājumu, ka prasītāja deva priekšroku kombinētai pārdošanai grupas ietvaros, ir jānorāda, ka tas, kā paskaidrots apstrīdētā lēmuma 771. apsvērumā, ir balstīts uz 2007. gada 20. decembra e-pastiem starp O. un B., 2008. gada 2. janvāra O. e-pastu un 2008. gada 30. janvāra S. e-pastu. Līdz ar to apgalvojums, ka šis secinājums ir pamatots vienīgi ar personu, kas iestājušās lietā, paziņojumiem, ir jānoraida.
- 168 Visbeidzot attiecībā uz *PIA* direktoru deleģētajām pilnvarām no iepriekš 112.–114. punkta izriet, ka pierādījums, kuru Komisija ir izvirzījusi apstrīdētajā lēmumā, it īpaši minētā lēmuma 1142.–1145. zemsvītras piezīmē, ir *Prysmian* valdes 2005. gada 15. decembra valdes sanāksmes protokols. Tātad – pretēji tam, ko norāda prasītāja, – Komisija savus secinājumus nav balstījusi tikai uz personu, kas iestājušās lietā, paziņojumiem. Attiecībā uz pārējo Komisijas apgalvojumi ir apstiprināti prasības pieteikuma pielikumos, kuros ir uzsvērts, ka saskaņā ar minētajiem vadošajiem valdes locekļiem deleģētajām pilnvarām *PIA* direktori darbojās *Prysmian* ikdienas pārvaldībā. It īpaši tie lēma tostarp par lūgumu atļaut atvērt filiāli Katarā, par iecelšanu amatā meitasuzņēmumu valdēs un par jautājumiem attiecībā uz nodarbinātību.
- 169 No iepriekš minētā izriet, ka, pretēji prasītājas apgalvotajam, Komisijas konstatējumi nav balstīti tikai uz personu, kas iestājušās lietā, paziņojumiem.

170 Otrkārt, attiecībā uz prasītājas apgalvoto, ka personu, kas iestājušās lietā, paziņojumi ir pretrunīgi un ka Komisija neesot ņēmusi vērā tās pašas iesniegtos pierādījumus administratīvajā procesā, pietiek konstatēt, ka tā nav precīzi minējusi, kādi ir šie paziņojumi vai pierādījumi, un tāpēc prasītājas šajā ziņā izvirzītie apgalvojumi ir jānoraida.

171 Tādējādi otrā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

b) Par otro daļu, kas attiecas uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi

172 Prasītāja uzskata, ka Komisija nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, kas tai ir paredzēts LESD 296. pantā. Tā it īpaši pārmet Komisijai, ka tā esot ignorējusi detalizēto informāciju, ko tā bija iesniegusi administratīvajā procesā, un neesot pietiekami pamatojusi savus secinājumus, it īpaši attiecībā uz izšķirošas ietekmes faktiskas īstenošanas prezumpcijas piemērošanu laikposmam pirms SSP, attiecībā uz konstatējumu par izšķirošas ietekmes faktisku īstenošanu pār *Prysmian* grupu visā pārskatītajā laikposmā un tās argumentu, ka tās loma *Prysmian* atbilda vienkārša finanšu ieguldītāja lomai.

173 Komisija un personas, kas iestājušās lietā, apstrīd šos argumentus.

174 Atbilstoši LESD 296. pantam visiem tiesību aktiem, ieskaitot lēmumus, obligāti ir jāsniedz pamatojums.

175 Atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai LESD 296. pantā paredzētajam pamatojumam ir jābūt pielāgotam attiecīgā akta raksturam un skaidri un nepārprotami jāatklāj aktu sagatavojušās iestādes argumentācija, lai ļautu ieinteresētajām personām uzzināt veiktā pasākuma pamatojumu un kompetentajai tiesai īstenot tās kontroli (skat. spriedumu, 2011. gada 29. septembris, *Elf Aquitaine*/Komisija, C-521/09 P, EU:C:2011:620, 147. punkts un tajā minētā judikatūra).

176 Tādējādi saistībā ar individuāliem lēmumiem no pastāvīgās judikatūras izriet, ka pienākuma pamatot individuālu lēmumu mērķis – papildus mērķim ļaut tiesai īstenot savu kontroli – ir sniegt ieinteresētajai personai pietiekamas norādes, lai saprastu, vai lēmumā, iespējams, nav pieļauta kļūda, kas ļautu apstrīdēt tā spēkā esamību. Tomēr ir jāatgādina, ka LESD 296. pantā paredzētais pienākums norādīt pamatojumu ir būtiska formalitāte, kas ir jānošķir no pamatojuma pamatotības, kura attiecas uz strīdīgā akta tiesiskumu pēc būtības (skat. spriedumu, 2011. gada 29. septembris, *Elf Aquitaine* /Komisija, C-521/09 P, EU:C:2011:620, 146. un 148. punkts un tajos minētā judikatūra). Līdz ar to iebildumi un argumenti, kuru mērķis ir apstrīdēt šī akta pamatotību, ir neefektīvi attiecībā uz pamatu, kas balstīts uz pamatojuma neesamību vai nepietiekamu pamatojumu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2001. gada 22. marts, Francija/Komisija, C-17/99, EU:C:2001:178, 35.–38. punkts, un 2005. gada 15. jūnijs, *Corsica Ferries France*/Komisija, T-349/03, EU:T:2005:221, 52. un 59. punkts).

177 Šajā lietā – pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, – apstrīdētā lēmuma pamatojums ir pietiekams, lai ļautu tai saprast iemeslus, kuru dēļ Komisija to atzina par solidāri atbildīgu par naudas soda, kas tās meitasuzņēmumiem uzlikts par tās tiešo dalību attiecīgajā kartelī, samaksu, un lai ļautu Vispārējai tiesai veikt savu pārbaudi.

178 Proti, vispirms attiecībā uz izšķirošas ietekmes faktiskas īstenošanas prezumpcijas piemērošanu laikposmam pirms SSP no apstrīdētā lēmuma 748.–754. apsvēruma izriet, ka Komisija ir paskaidrojusi, ka tas, ka prasītāja netieši kontrolēja visas balsstiesības saistībā ar *Prysmian* akcijām, nostāda to vienīgā un ekskluzīvā īpašnieka situācijai analogā situācijā. Papildus Komisija, it īpaši minētā lēmuma 751.–753. apsvērumā, ir paskaidrojusi, ka *Apollo* un *Prysmian* vadības veiktie ieguldījumi bija pilnībā pasīvi un ka tie arī nozīmēja atteikšanos īstenot balsstiesības saistībā ar *Prysmian* akcijām par labu prasītājai. Pamatojoties uz to, Komisija, ņemot vērā apstrīdētā lēmuma 697.–702. apsvērumā minēto judikatūru, uzskatīja, ka tā var pamatot atzīt prasītāju par solidāri atbildīgu par tās meitasuzņēmumiem uzliktā naudas soda samaksu.

- 179 Turpinot – attiecībā uz konstatējumu par prasītājas īstenoto izšķirošo ietekmi uz personām, kas iestājušās lietā, laikposmā no 2005. gada 29. jūlija līdz 2009. gada 28. janvārim Komisija ir paskaidrojusi savu konstatējumu, ka prasītāja ir īstenojusi šādu ietekmi, saskaņā ar judikatūru pamatojoties uz objektīviem faktoriem, kas attiecas uz saimnieciskām, organizatoriskām un juridiskām saiknēm starp prasītāju un personām, kas iestājušās lietā. Šie faktori individuāli un detalizēti ir atspoguļoti apstrīdētā lēmuma 758.–771. apsvērumā, kā arī kopumā iztirzāti minētā lēmuma 772.–781. apsvērumā. Turklāt Komisija ir atbildējusi uz galvenajiem prasītājas izvirzītajiem argumentiem, veicot noslēguma novērtējumu šī lēmuma 773.–778. apsvērumā. Visbeidzot ir jānorāda, ka – pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, – Komisijas skaidrojumi, kā to pierāda šī paša lēmuma 766.–770. apsvērumā izvērtētie pasākumi, attiecās ne tikai uz laikposmu pirms SSP, bet arī uz laikposmu pēc minētā datuma.
- 180 Visbeidzot, attiecībā uz konstatējumu, ka prasītāja attiecībā pret *Prysmian* grupu nav rīkojusies kā vienkāršs finanšu ieguldītājs, Komisija prasītājai konkrēti apstrīdētā lēmuma 779. apsvērumā ir sniegusi skaidru atbildi, kurā tā it īpaši apgalvo, ka tādu balsstiesību izmantošana, kas attiecas uz stratēģiskiem lēmumiem par meitasuzņēmuma komerciālo rīcību, kā, piemēram, augstākā līmeņa vadības iecelšanu un uzņēmējdarbības un vadības plānu apstiprināšanu, liecina par acīmredzamu izšķirošas ietekmes īstenošanu, nevis par vienkāršu pagaidu finansiālu ieguldījumu.
- 181 No tā izriet, ka Komisija ir izpildījusi tai LESD 296. pantā paredzēto pienākumu norādīt pamatojumu gan attiecībā uz izšķirošas ietekmes faktiskas īstenošanas prezumpcijas piemērošanu, gan attiecībā uz konstatējumu par prasītājas īstenoto izšķirošo ietekmi uz personām, kas iestājušās lietā, visā pārkāpuma laikposmā. Tāpat arī tā ir paskaidrojusi, kādēļ prasītāja nevar tikt uzskatīta par vienkāršu finanšu ieguldītāju attiecībā uz *Prysmian* grupu.
- 182 Tādējādi otrā pamata otrā daļa, kā arī minētais pamats kopumā ir jānoraida.

3. Par trešo pamatu, kas attiecas uz LESD 101. panta un Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta pārkāpumu, kā arī personiskās atbildības un nevainīguma prezumpcijas principu pārkāpumu

- 183 Prasītāja apgalvo, ka ar apstrīdēto lēmumu esot pārkāptas tās pamattiesības.
- 184 Konkrētāk, prasītāja, pirmkārt, uzskata, ka izšķirošas ietekmes faktiskas īstenošanas prezumpcija, ko Komisija ir piemērojusi laikposmam pirms SSP, esot pretrunā nevainīguma prezumpcijas principam, kā arī 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā – “ECPAK”) 6. panta 2. punktam un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 48. panta 1. punktam. Tā piebilst, ka Komisija nekādi neesot ņēmusi vērā pierādījumus, kurus prasītāja bija izvirzījusi, lai atspēkotu izšķirošas ietekmes faktiskas īstenošanas prezumpciju.
- 185 Otrkārt, prasītāja uzskata, ka, atzīstot prasītāju par solidāri atbildīgu par naudas soda, kas uzlikts tās meitasuzņēmumiem, samaksu tās mātesuzņēmuma statusa dēļ, esot pārkāpts personiskās atbildības princips, jo ne tā, ne tās pārstāvji minēto meitasuzņēmumu ietvaros neesot piedalījušies LESD 101. pantā norādītajā pārkāpumā.
- 186 Komisija un personas, kas iestājušās lietā, apstrīd šos argumentus.
- 187 Pirmkārt, attiecībā uz personiskās atbildības principu un nevainīguma prezumpciju ir jāatgādina, ka Savienības tiesa ir atkārtoti lēmusi, ka Komisija, piemērojot izšķirošas ietekmes faktiskas īstenošanas prezumpciju, nepārkāpj minētos principus.

- 188 Vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru fakts, ka grupas mātesuzņēmums, kurš īsteno izšķirošu ietekmi uz tā meitasuzņēmumiem, var tikt atzīts par solidāri atbildīgu par šo meitasuzņēmumu izdarītajiem konkurences tiesību pārkāpumiem, nekādā ziņā nav personiskās atbildības principa pārkāpums, bet gan – tieši pretēji – ir šā principa izpausme. Mātesuzņēmums un meitasuzņēmumi, uz kuriem tas īsteno izšķirošu ietekmi, kopā veido vienotu uzņēmumu Savienības konkurences tiesību izpratnē, uzņēmumu, par kuru tie ir atbildīgi, un, ja šis uzņēmums tieši vai aiz neuzmanības pārkāpj konkurences tiesību normas, tas izraisa visu grupas struktūrā esošo juridisko personu personisku un solidāru atbildību (skat. spriedumu, 2012. gada 27. septembris, *Nynäs Petroleum un Nynas Belgium* /Komisija, T-347/06, EU:T:2012:480, 40. punkts un tajā minētā judikatūra; šajā ziņā skat. arī ģenerāladvokātes J. Kokotes secinājumus lietā *Akzo Nobel u.c.*/Komisija, C-97/08 P, EU:C:2009:262, 97. punkts).
- 189 Turklāt no pastāvīgās judikatūras izriet, ka izšķirošas ietekmes faktiskas īstenošanas prezumpcija nav pretrunā tiesībām uz nevainīguma prezumpciju, jo, pirmkārt, tā nerada pieņēmumu par viena vai otra uzņēmuma vainojamību (skat. spriedumu, 2017. gada 26. janvāris, *Villeroy & Boch*/Komisija, C-625/13 P, EU:C:2017:52, 149. punkts un tajā minētā judikatūra) un, otrkārt, izšķirošas ietekmes faktiskas īstenošanas prezumpcija nav neatspēkojama (skat. spriedumu, 2014. gada 19. jūnijs, *Plast* /Komisija, C-243/12 P, EU:C:2014:2006, 27. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 190 Visbeidzot pietiek piebilst – pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, – ka fakts, ka ir grūti sniegt pretējus pierādījumus, kas ir nepieciešami, lai atspēkotu izšķirošas ietekmes faktiskas īstenošanas prezumpciju, saskaņā ar Tiesas judikatūru pats par sevi nenozīmē, ka tā patiešām būtu neatspēkojama (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 16. jūnijs, *Evonik Degussa un AlzChem*/Komisija, C-155/14 P, EU:C:2016:446, 44. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 191 No tā izriet, ka prasītājas arguments, ka izšķirošas ietekmes faktiskas īstenošanas prezumpcija nav saderīga ar personiskās atbildības un nevainīguma prezumpcijas principiem, kā tie paredzēti Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijā un Hartā, ir jānoraida.
- 192 Otrkārt, prasītājas apgalvojums, ka ne tā, ne arī tās pārstāvji neesot piedalījušies attiecīgajā kartelī, nevar tikt pieņemts saskaņā ar iepriekš 188. punktā minēto judikatūru.
- 193 Treškārt, attiecībā uz prasītājas argumentu, ka Komisija nav norādījusi pietiekamus iemeslus, lai noraidītu prasītājas izšķirošas ietekmes faktiskas īstenošanas prezumpcijas atspēkojumu, ir jākonstatē, ka šāds arguments jau tika izskatīts otrā pamata ietvaros un ka tas ir jānoraida tādu pašu iemeslu dēļ.
- 194 No tā izriet, ka – pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, – atzīstot prasītājas kā mātesuzņēmuma solidāro atbildību par naudas soda, kas uzlikts tās meitasuzņēmumiem, samaksu, nav pārkāpts personiskās atbildības un nevainīguma prezumpcijas princips tādā izpratnē, kādā to prasītāja apgalvo šī pamata ietvaros.
- 195 Tādēļ trešais pamats ir jānoraida.

4. Par ceturto pamatu, kas attiecas uz LESD 101. panta un Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta pārkāpumu, kā arī uz acimredzamu kļūdu vērtējumā un tiesiskās noteiktības un sodu individuālās attiecināmības principu pārkāpumu

- 196 Prasītāja būtībā apgalvo, ka Komisija, nenosakot solidāri atbildīgo sabiedrību naudas soda daļas atbilstoši to savstarpējām attiecībām, esot pieļāvusi acimredzamu kļūdu vērtējumā un pārkāpusi tiesiskās noteiktības un sodu individuālās attiecināmības principus. Pēc prasītājas domām, šāda noteikšana nav patiešām vajadzīga, ja apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī sabiedrības ietilpst vienā grupā. Tomēr, ja šo sabiedrību veidotā saimnieciskā vienība vairs nepastāv, kā tas ir šajā lietā, tad Komisijai minētajā lēmumā ir jānosaka šīs daļas.

- 197 Komisija apstrīd šos argumentus.
- 198 Prasītāja būtībā apgalvo, ka, tā kā apstrīdēta lēmuma pieņemšanas brīdī tā vairs neveidoja vienu ekonomisko vienību ar personām, kas iestājušās lietā, Komisijai bija pienākums noteikt katrai no tām maksājamo naudas soda daļu atbilstoši to savstarpējām attiecībām.
- 199 Saskaņā ar Tiesas judikatūru solidāras naudas soda samaksas jēdziens Savienības tiesībās, ciktāl tas ir tikai uzņēmuma jēdziena pilnīgas iedarbības izpaušme, attiecas tikai uz uzņēmumu, nevis uz sabiedrībām, kas to veido (skat. spriedumu, 2017. gada 26. janvāris, *Villeroy & Boch*/Komisija, C-625/13 P, EU:C:2017:52, 150. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 200 Kaut arī no Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta izriet, ka Komisija var solidāri piespriest vienu naudas sodu vairākām sabiedrībām, ciktāl tās ietilpst vienā un tajā pašā uzņēmumā, ne šīs tiesību normas teksts, ne solidaritātes mehānisma mērķis neļauj uzskatīt, ka šīs pilnvaras noteikt sodu papildus ārējo solidaritātes attiecību noteikšanai ietvertu arī pilnvaras noteikt solidāro kopparādnieku daļas to iekšējās attiecībās (skat. spriedumu, 2017. gada 26. janvāris, *Villeroy & Boch*/Komisija, C-625/13 P, EU:C:2017:52, 151. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 201 Tieši pretēji – solidaritātes mehānisma mērķis ir rodams tajā, ka tas ir juridisks papildu instruments, kas ir Komisijas rīcībā, lai pastiprinātu tās darbības efektivitāti to naudas sodu iekasēšanā, kuri ir noteikti par konkurences tiesību pārkāpumiem, jo šis mehānisms Komisijai kā parāda, ko veido šie naudas sodi, kreditoram samazina maksātnespējas risku, un tā ir daļa no prevencijas mērķa, kāds parasti ir izvirzīts konkurences tiesībās (skat. spriedumu, 2017. gada 26. janvāris, *Villeroy & Boch*/Komisija, C-625/13 P, EU:C:2017:52, 152. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 202 Taču tam, ka solidāro kopparādnieku iekšējās attiecībās tiek noteiktas tiem maksājamās naudas soda daļas, nav šī dubultā mērķa. Proti, runa ir par strīdu, kas rodas vēlākā stadijā un kas principā Komisiju vairs neskar, jo visu naudas sodu tai ir samaksājais viens vai vairāki minētie kopparādnieki (skat. spriedumu, 2017. gada 26. janvāris, *Villeroy & Boch*/Komisija, C-625/13 P, EU:C:2017:52, 153. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 203 Šajā lietā, ņemot vērā iepriekš 199.–202. punktā minēto judikatūru, ir pietiekami konstatēt ka Komisijai nebija pienākuma noteikt prasītāju un personu, kas iestājušās lietā, naudas soda daļas atbilstoši to iekšējām attiecībām. Ciktāl, kā tas izriet no pirmā pamata ietvaros veiktās pārbaudes, Komisija pamatoti secināja, ka visā pārkāpuma laikā prasītājas un personas, kas iestājušās lietā, bija vienots uzņēmums konkurences tiesību izpratnē, tā varēja aprobežoties ar naudas soda, kas šiem uzņēmumiem ir solidāri jāsamaksā, apmēra noteikšanu.
- 204 Turklāt prasītājas arguments, saskaņā ar kuru apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī personas, kas iestājušās lietā, ar to kopā vairs neveidoja vienu vienību, nevar atspēkot iepriekš 203. punktā izklāstīto secinājumu.
- 205 Pirmkārt, ir svarīgi atzīmēt, ka attiecīgā argumenta pieņemšana būtu pretrunā vienkāršam solidāras atbildības jēdzienam. Šajā sakarā ir jākonstatē, ka solidaritātes mehānisms pēc definīcijas nozīmē, ka Komisija var vērsties gan pie mātesuzņēmuma, gan pie meitasuzņēmuma, nenosakot nekādas daļas prasītājas norādītajā izpratnē. Kā Tiesa jau ir nospriedusi, nav “prioritātes” attiecībā uz naudas soda uzlikšanu vienam vai otram no šiem uzņēmumiem (skat. spriedumu, 2013. gada 18. jūlijs, *Dow Chemical* u.c./Komisija, C-499/11 P, EU:C:2013:482, 49. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 206 Otrkārt, ir jākonstatē, ka ar šāda argumenta akceptēšanu varētu tikt kavēts sasniegt solidaritātes mehānisma mērķi, kas saskaņā ar iepriekš 201. punktā minēto judikatūru ir rodams faktā, ka tas ir papildu juridisks instruments, kas ir pieejams Komisijai, lai nostiprinātu gan uzlikto naudas sodu atgūšanas efektivitāti, gan preventīvo mērķi, kāds parasti tiek izvirzīts konkurences tiesību aktos.

207 Ņemot vērā iepriekš minēto, pēc rūpīgas pārbaudes ir jāuzskata, ka Komisija, nenosakot prasītājas un personu, kas iestājušās lietā, naudas soda daļas atbilstoši to savstarpējām attiecībām, nav pieļāvusi kļūdu, ne arī pārkāpusi tiesiskās noteiktības un sodu individuālās attiecināmības principus.

208 Līdz ar to ceturtais pamats ir jānoraida.

5. Par piekto pamatu, kas attiecas uz tiesību uz aizstāvību pārkāpumu

209 Prasītāja apgalvo, ka Komisija administratīvajā procesā esot pārkāpusi tās tiesības uz aizstāvību. Tā šo pamatu ir iedalījusi trijās daļās, kas, pirmkārt, attiecas uz to, ka Komisija tai neesot piešķirusi piekļuvi dokumentiem, kas ir būtiski tās aizstāvībai, otrkārt, ka Komisija esot nelikumīgi aizkavējusi piekļuvi citiem būtiskiem dokumentiem un, treškārt, ka procesa pārmērīgais ilgums esot kaitējis prasītājas spējai aizstāvēties.

a) Par pirmo daļu – to, ka Komisija nav ļāvusi prasītājai piekļūt tās aizstāvībai būtiskai informācijai

210 Prasītāja apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija esot pamatojusies uz vairākiem apsūdzošiem pierādījumiem, lai pamatotu prasītājas atbildību par dalību kartelī, taču tie tai neesot paziņoti. It īpaši tas attiecoties uz dokumentu, kurā ir ietverts pierādījums attiecībā uz *PIA* direktoru deleģēto pilnvaru apjomu, kā arī dokumentu, kurā ir ietverts pierādījums par atalgojuma komitejas un iekšējās kontroles komitejas lomu.

211 Komisija apstrīd šos argumentus.

212 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tiesību uz aizstāvību ievērošana ir Savienības tiesību pamattiesības, kas paredzētas Hartas 41. panta 2. punkta a) apakšpunktā, kurā ir noteikts, ka šīs tiesības ir jāievēro ikvienā procedūrā (skat. spriedumu, 2014. gada 17. decembris, *Pilkington Group* u.c./Komisija, T-72/09, nav publicēts, EU:T:2014:1094, 232. punkts un tajā minētā judikatūra).

213 Lai tiktu ievērotas tiesības uz aizstāvību, ieinteresētajam uzņēmumam administratīvā procesa laikā ir jābūt iespējai lietderīgi darīt zināmu savu viedokli par norādīto faktu un apstākļu patiesumu un nozīmīgumu, kā arī par dokumentiem, kurus Komisija izmanto, lai pamatotu savu apgalvojumu par to, ka tas ir izdarījis Līguma pārkāpumu (spriedums, 2004. gada 7. janvāris, *Aalborg Portland* u.c./Komisija, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P un C-219/00 P, EU:C:2004:6, 66. punkts).

214 Šajā ziņā Regulas Nr. 1/2003 27. panta 1. punktā ir paredzēts, pirmkārt, ka Komisija uzņēmumiem un uzņēmumu apvienībām, uz kuriem attiecas tās vadītās procedūras, sniedz iespēju izteikties par Komisijas izteiktajiem iebildumiem un, otrkārt, ka Komisija savu lēmumu balsta vienīgi uz iebildumiem, par kuriem attiecīgajiem lietas dalībniekiem ir bijusi iespēja sniegt savus apsvērumus.

215 Turklāt saskaņā ar pastāvīgo judikatūru dokumenta nenosūtīšana ir tiesību uz aizstāvību pārkāpums tikai tad, ja attiecīgais uzņēmums pierāda, ka, pirmkārt, Komisija ir pamatojusies uz šo dokumentu, lai pamatotu savu iebildumu par pārkāpuma esamību, un, otrkārt, iebilduma pamatotība var tikt pierādīta, tikai atsaucoties uz šo dokumentu. Ja pastāv citi dokumentāri pierādījumi, par kuriem attiecīgajiem uzņēmumiem bija zināms administratīvā procesa laikā, kas īpaši pamato Komisijas secinājumus, nepaziņota apsūdzošā dokumenta kā pierādījuma neizmantošana nemazina apstrīdētajā lēmumā ietvertu iebildumu pamatotību. Tādēļ attiecīgajam uzņēmumam ir jāpierāda, ka rezultāts, pie kāda Komisija ir nonākusi apstrīdētajā lēmumā, būtu bijis citāds, ja dokuments, kas netika nosūtīts šim uzņēmumam un uz kuru Komisija pamatojās, lai konstatētu pārkāpumu, kā pierādījums būtu bijis jānoraida (skat. spriedumu, 2015. gada 9. septembris, *Toshiba*/Komisija, T-104/13, EU:T:2015:610, 129. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 216 Šajā lietā, lai gan prasītāja apgalvo, ka tā no Komisijas nav saņēmusi ne dokumentu attiecībā uz *PIA* direktoru pilnvaru apjomu, ne dokumentus attiecībā uz atalgojuma komiteju un iekšējās kontroles komiteju, ir jākonstatē, tāpat kā to darījusi Komisija, ka šāds apgalvojums nav pamatots ar faktiem.
- 217 Vispirms, kā skaidro Komisija, un prasītāja to nav apstrīdējusi, dokuments attiecībā uz *PIA* direktoriem deleģēto pilnvaru apjomu prasītājai tika darīts zināms 2012. gada 27. martā un tai bija piekļuve gan minētā dokumenta konfidencialajai, gan nekonfidencialajai versijai.
- 218 Turklāt, runājot par dokumentu attiecībā uz atalgojuma komiteju, ir jānorāda, ka tā ir personu, kas iestājušās lietā, atbildes uz paziņojumu par iebildumiem konfidencialā versija. 2012. gada 4. janvārī un 12. martā, kā arī 2013. gada 11. septembrī prasītājai bija piekļuve minētās atbildes nekonfidencialajai versijai, no kuras izriet informācija, ko Komisija attiecībā uz prasītāju minējusi apstrīdētajā lēmumā.
- 219 Visbeidzot ir jānorāda, ka dokuments attiecībā uz iekšējās kontroles komiteju ir identisks dokumentam, kas ietverts personu, kuras iestājušās lietā, atbildes uz 2009. gada 20. oktobra informācijas pieprasījumu 15. pielikumā, kuram prasītājai bija piekļuve konkrēti 2012. gada 26. janvārī.
- 220 No tā izriet, ka Komisija nav atteikusies izsniegt dokumentus, ko prasītāja norādījusi prasības pieteikumā, un ka līdz ar to tā ir izpildījusi pienākumus saskaņā ar iepriekš 215. punktā minēto judikatūru.
- 221 Papildus prasītāja apgalvo, ka tai nav bijusi piekļuve citiem lietas materiālos esošajiem dokumentiem, piemēram, dokumentiem [*konfidenciali*] un [*konfidenciali*]. Taču, tā kā šāds apgalvojums pirmo reizi Vispārējā tiesā tika izvirzīts replikas stadijā un tā kā tas nav balstīts uz tiesvedības laikā norādītajiem elementiem, tas ir jānorāda kā nepieņemams. Katrā ziņā ir jānorāda, kā minējusi Komisija, ka dokuments [*konfidenciali*] tika izsniegts prasītājai 2011. gada 8. septembrī un ka dokumentā [*konfidenciali*], kā to pierāda apstrīdēta lēmuma 1127. zemsvītras piezīme, ir ietverta tikai publiski pieejama informācija.
- 222 Tādējādi piektā pamata pirmā daļa ir jānorāda.

b) Par otro daļu – to, ka Komisija nelikumīgi ir aizkavējusi piekļuvi citiem prasītājas aizstāvībai būtiskiem dokumentiem

- 223 Prasītāja vispirms apgalvo, ka Komisija informāciju, kas ir būtiska tās aizstāvībai, esot sniegusi ļoti vēlu izmeklēšanas posmā, proti, 2013. gada 17. maijā, un līdz ar to prasītāja neesot varējusi pienācīgi īstenot savas tiesības uz aizstāvību. Šī informācija – gan apsūdzošā, gan attaisnojošā – esot attiekusies, pirmkārt, uz pierādījumiem, lai noteiktu stratēģiskās komitejas lomu, otrkārt, pierādījumiem attiecībā uz atalgojuma komiteju un iekšējās kontroles komiteju, treškārt, pierādījumiem attiecībā uz jautājumiem, kas tika izskatīti ikmēneša sanāsmēs, un, ceturtkārt, pierādījumiem, lai pamatotu Komisijas apgalvojumu, ka prasītāja esot rīkojusies tāpat kā rūpnieciskais īpašnieks.
- 224 Visbeidzot prasītāja apgalvo, ka šīs informācijas novēlota izpaušana neesot novērsusi tās tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, jo tai šī informācija neesot bijusi pieejama ne brīdī, kad tā gatavoja atbildi uz paziņojumu par iebildumiem, ne arī 2012. gada jūnija tiesas sēdē. Turklāt, pēc prasītājas domām, ja tā būtu varējusi izklāstīt savu viedokli agrākā stadijā, Komisija būtu varējusi to ņemt vērā labāk.
- 225 Papildus prasītāja apgalvo, ka Komisijas norādītais iemesls, saskaņā ar kuru novēlota piekļuve šai informācijai ir pamatota ar vajadzību pirms pierādījumu izpaušanas vispirms konstatēt to pamatotību, neesot pamatots. Tā norāda, ka lielākā daļa atbilstošo pierādījumu esot bijuši Komisijas rīcībā jau vairāk nekā gadu iepriekš.

- 226 Visbeidzot prasītāja lūdz Vispārējo tiesu pieprasīt Komisijai saskaņā ar Vispārējās tiesas 1991. gada 2. maija Reglamenta 64. panta 4. punktu iesniegt izskatīšanai *in camera* visus attiecīgos Komisijas no 2012. gada 1. marta līdz 2013. gada 17. maijam iekšēji publicētos dokumentus, it īpaši saraksti starp juridisko dienestu un uzklausišanas amatpersonu un par lietu atbildīgās komandas sanāksmju protokolus vai tās iekšējās rakstiskās norādes šai komandai.
- 227 Komisija apstrīd šos argumentus.
- 228 Prasītāja būtībā apgalvo, ka Komisija piekļuvi tās aizstāvībai būtiskajiem dokumentiem tai esot sniegusi novēloti.
- 229 Saskaņā ar iepriekš 213. punktā minēto judikatūru tiesību uz aizstāvību ievērošana būtībā nozīmē, ka attiecīgajam uzņēmumam ir bijusi iespēja administratīvā procesa laikā lietderīgi darīt zināmu savu viedokli par faktu patiesumu un atbilstību un apgalvotajiem apstākļiem.
- 230 Šajā lietā ir jānorāda, ka šajā daļā prasītāja neapgalvo, kā tā darījusi pirmajā daļā, ka tai nebija piekļuves būtiskiem dokumentiem, lai aizstāvētos pret iebildumiem, kurus Komisija pret to izvirzījusi apstrīdētajā lēmumā, bet gan tikai pārmet Komisijai šo dokumentu novēlotu izsniegšanu.
- 231 Tomēr, pirmkārt, ir jānorāda vispirms, ka prasītājas minētie dokumenti tai tika izsniegti 2013. gada 17. maijā, proti, aptuveni desmit mēnešus pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas. Šajos apstākļos prasītāja nevar pamatoti apgalvot, ka tai nav bijusi iespēja iesniegt apsvērumus par šiem pierādījumiem, jo nav bijis pietiekami daudz laika to izvērtēšanai. Turklāt ir jākonstatē, ka prasītāja faktiski par šiem dokumentiem izteicās konkrēti 2013. gada 17. jūnijā, vienu mēnesi pēc to iesniegšanas, un ka nekas tās procesuālajos rakstos nevar pierādīt, kā prasītāja apgalvo, ka Komisijai neesot bijis pietiekami daudz laika, lai šos apsvērumus izvērtētu. Visbeidzot prasītāja precīzi nepaskaidro, kādus argumentus tā būtu varējusi iesniegt, ja tai būtu pieticis laika.
- 232 Otrkārt, ir jānorāda, ka to dokumentu vidū, kurus prasītāja minējusi kā tai novēloti nosūtītus, divi attiecas uz Komisijas secinājumiem par tās daļību *Prysmian* atalgojuma un iekšējās kontroles komitejās. No iepriekš 120.–124. punktā pirmā pamata ietvaros veiktās analīzes izriet, ka šos abus elementus Komisija nevar izmantot, lai pamatotu savu secinājumu, ka prasītāja ir īstenojusi izšķirošu ietekmi uz personām, kas iestājušās lietā. Šādos apstākļos prasītājas pārmetums par šo divu dokumentu attiecībā uz minētajiem elementiem novēlotu nosūtīšanu ir jānorāda kā neefektīvs. Attiecībā uz pārējo, ņemot vērā attiecīgo dokumentu, proti, *Prysmian* valdes protokolu un ikmēneša ziņojumu, relatīvo lakonismu, prasītāja nevar apgalvot, ka tai nav bijis laika tos izvērtēt, lai sagatavotos savai aizstāvībai Komisijā.
- 233 Treškārt, prasītāja nevar pamatoti apgalvot, ka 2013. gada 17. maijā nosūtītie dokumenti ir vienīgais Komisijas argumentācijas pamats. Šajā ziņā ir jānorāda, ka Komisijas secinājumi apstrīdētajā lēmumā ir balstīti uz vairākiem citiem dokumentiem, kuri būtībā prasītājai tika nosūtīti pēc paziņojuma par iebildumiem pieņemšanas 2011. gada 30. jūnijā.
- 234 Ceturtkārt, lai arī prasītāja nevarēja piekļūt šiem dokumentiem, lai sagatavotu savu atbildi uz paziņojumu par iebildumiem, ir jānorāda, ka saskaņā ar judikatūru paziņojums par iebildumiem ir tikai sagatavojošs dokuments, kura faktu un juridiskajam vērtējumam ir tikai pagaidu raksturs (spriedumi, 2013. gada 5. decembris, *SNIA/Komisija*, C-448/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:801, 42. punkts un tajā minētā judikatūra). Tātad nekas neliedz dokumentus, kas saņemti kā atbildes uz paziņojumu par iebildumiem, izmantot pēc tam galīgajā lēmumā, ja ieinteresētajai personai ir bijusi iespēja, kā šajā lietā, izteikties par tiem.

235 Līdz ar to piektā pamata otrā daļa ir jānoraida kā daļēji neefektīva un daļēji nepamatota. Turklāt attiecībā uz prasītājas ieteikto procesa organizatorisko pasākumu pietiek norādīt, ka prasītāja nav paskaidrojusi, kā šis pasākums varētu palīdzēt tās argumentācijai. Šādos apstākļos prasītājas lūgums nav jāpamierina.

c) Par trešo daļu – pārmērīgu administratīvā procesa ilgumu

236 Prasītāja apgalvo, ka Komisija esot pārkāpusi labas pārvaldības principu saistībā ar administratīvā procesa pārmērīgo ilgumu. Šajā ziņā tā it īpaši norāda, ka izmeklēšana ilga vairāk nekā piecus gadus, proti, no 2009. gada 9. janvāra līdz 2014. gada 2. aprīlim. Tā piebilst, ka šis ilgums esot ietekmējis tās aizstāvību, jo tā paziņojumu par iebildumiem esot saņēmusi tikai 2011. gada 30. jūnijā, proti, laikā, kad GSCP V fondi jau bija nodevuši savas pēdējās kapitāldaļas *Prysmian* 2010. gadā. Tā arī uzskata, ka gadījumā, ja administratīvā procesa pārmērīgais ilgums nebūtu pamats atcelt apstrīdēto lēmumu, Vispārējai tiesai tomēr būtu taisnīgi jāsamazina tai uzliktā naudas soda apmērs.

237 Komisija apstrīd šos argumentus.

238 Atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai administratīvā procesa konkurences politikā norises saprātīga termiņa ievērošana ir Savienības tiesību vispārējs princips, kura ievērošanu nodrošina Savienības tiesas (skat. spriedumu, 2012. gada 19. decembris, *Heineken Nederland* un *Heineken/Komisija*, C-452/11 P, nav publicēts, EU:C:2012:829, 97. punkts un tajā minētā judikatūra).

239 Saprātīga termiņa princips administratīvajā procesā ir nostiprināts Hartas 41. panta 1. punktā, saskaņā ar kuru “ikvienai personai ir tiesības uz objektīvu, godīgu un pieņemamā termiņā veiktu jautājumu izskatīšanu Savienības iestādēs un struktūrās” (skat. spriedumu, 2012. gada 5. jūnijs, *Imperial Chemical Industries/Komisija*, T-214/06, EU:T:2012:275, 284. punkts un tajā minētā judikatūra).

240 Katras procesa stadijas saprātīgums ir jānovērtē, ņemot vērā katra gadījuma īpašos apstākļus, tostarp tā kontekstu, lietas dalībnieku rīcību procedūras laikā, lietas nozīmi dažādiem ieinteresētajiem uzņēmumiem un lietas sarežģītību (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1999. gada 20. aprīlis, *Limburgse Vinyl Maatschappij u.c./Komisija*, no T-305/94 līdz T-307/94, no T-313/94 līdz T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 un T-335/94, EU:T:1999:80, 126. punkts).

241 Tiesa arī ir nospriedusi, ka Komisijas īstenotā administratīvā procesā konkurences politikas jomā pārbaude var tikt veikta divos secīgos posmos, no kuriem katram ir sava iekšējā loģika. Pirmais posms, kas turpinās līdz paziņojumam par iebildumiem, sākas dienā, kad Komisija, izmantojot Savienības likumdevēja piešķirtās pilnvaras, veic pasākumus, ar kuriem tā norāda uz izdarīto pārkāpumu un kuri tai ļauj ieņemt nostāju par procesa virzienu. Savukārt otrais posms sākas no paziņojuma par iebildumiem un turpinās līdz galīgā lēmuma pieņemšanai. Tam ir jāļauj Komisijai pieņemt galīgo lēmumu par pārņemto pārkāpumu (spriedums, 2006. gada 21. septembris, *Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Komisija*, C-105/04 P, EU:C:2006:592, 38. punkts).

242 Turklāt no judikatūras izriet, ka, ja saprātīga termiņa principa pārkāpums ir varējis ietekmēt procesa iznākumu, tad šāds pārkāpums var izraisīt apstrīdētā lēmuma atcelšanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2006. gada 21. septembris, *Technische Unie/Komisija*, C-113/04 P, EU:C:2006:593, 48. punkts un tajā minētā judikatūra).

243 Tomēr jāprecizē, ka, runājot par konkurences tiesību normu piemērošanu, saprātīga termiņa pārsniegšana var būt pamats atcelt tikai tādus lēmumus, ar ko tiek konstatēti pārkāpumi, un ar nosacījumu, ka ir pierādīts, ka samērīga termiņa principa pārkāpums ir apdraudējis attiecīgo uzņēmumu tiesības uz aizstāvību. Izņemot šo īpašo gadījumu, pienākuma pieņemt lēmumu saprātīgā

termiņā neizpilde neietekmē administratīvā procesa saskaņā ar Regulu Nr. 1/2003 likumību (spriedums, 2006. gada 21. septembris, *Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied*/Komisija, C-105/04 P, EU:C:2006:592, 42. punkts).

- 244 Visbeidzot, tā kā tiesību uz aizstāvību ievērošanai – pamatprincipam, kas ir atkārtoti uzsvērts Tiesas judikatūrā, – ir būtiska nozīme tādās procedūrās kā šajā lietā, tad ir svarīgi novērst, ka izmeklēšanas stadijas pārmērīgā ilguma dēļ šīs tiesības var tikt nelabojami pārkāptas un ka šāds ilgums var ierobežot pierādījumu iesniegšanu, lai atspēkotu tādu darbību veikšanu, par kurām var iestāties attiecīgo uzņēmumu atbildība. Šī iemesla dēļ iespējamā tiesību uz aizstāvību ierobežojuma pārbaude ir jāveic ne tikai attiecībā uz posmu, kurā šīs tiesības ir izmantojamas pilnībā, proti, otro administratīvā procesa posmu. Aizstāvības tiesību efektivitātes iespējamās samazināšanās iemesla izvērtēšana ir jāveic par visu šo procesu, atsaucoties uz visu tā ilgumu (skat. spriedumu, 2006. gada 21. septembris, *Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied*/Komisija, C-105/04 P, EU:C:2006:592, 50. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 245 Šajā gadījumā par administratīvā procesa pirmo posmu, proti, posmu, kas ilga no brīža, kad prasītājam 2009. gada janvārī tika paziņots lēmums par pārbaudi, līdz paziņojuma par iebildumiem saņemšanai 2011. gada jūnijā, ir jākonstatē, ka bija pagājis 29 mēnešus ilgs laikposms. Administratīvā procesa otrais posms no paziņojuma par iebildumiem saņemšanas līdz apstrīdētā lēmuma pieņemšanai 2014. gada aprīlī aptver 33 mēnešus.
- 246 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka, ņemot vērā pasākumus, kādus Komisija uzskatīja par pienākumu veikt, lai pabeigtu izmeklēšanu un pieņemtu apstrīdēto lēmumu, administratīvās procedūras pirmā un otrā posma ilgums nav pārmērīgs.
- 247 Vispirms, tāpat kā to darījusi Komisija, ir jānorāda, ka izmeklēšana attiecās uz globāla mēroga karteli ar būtisku dalībnieku kopējo skaitu, kurš ilga gandrīz desmit gadus un kura laikā Komisijai bija jāatjaunina ievērojams pierādījumu daudzums, kas iekļauts lietas materiālos, tostarp visa informācija, kas iegūta pārbaudēs un saņemta no iecietības pieteikumu iesniedzējiem. Turklāt šīs izmeklēšanas gaitā Komisija attiecīgās nozares dalībniekiem nosūtīja informācijas pieprasījumus saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 18. pantu un paziņojuma par iecietību 12. punktu.
- 248 Turpinājumā ir jānorāda, ka pierādījumu apjoms Komisijai lika pieņemt 287 lappušu lēmumu tā angļu valodas redakcijā ar I pielikumu, kurā bija pilnas atsauces uz visiem pierādījumiem, kuri tika iegūti izmeklēšanas laikā, un ka karteļa lielums un apjoms un valodas grūtības arī bija nozīmīgas. Šajā sakarā ir jāatgādina, ka apstrīdētajā lēmumā bija 26 adresāti no virknes valstu, no kuriem daudzi bija piedalījušies karteli dažādās juridiskās formās un tika pārstrukturēti karteļa laikā un pēc tā. Turklāt jāatzīmē, ka minētais lēmums no angļu valodas bija pilnībā jāiztulko vācu, franču un itāļu valodā.
- 249 Visbeidzot, no iepriekš 3.–10. punktā izklāstītās tiesvedības priekšvēstures izriet, ka Komisija administratīvajā procesā ir veikusi virkni pasākumu, kas pamato minētā procesa katra posma ilgumu un kuru atbilstību izmeklēšanas vajadzībām prasītāja nav īpaši apstrīdējusi.
- 250 Tādēļ abu administratīvā procesa posmu ilgums bija saprātīgs, lai Komisija varētu rūpīgi izvērtēt pierādījumus un argumentus, ko bija izvirzījuši izmeklēšanā iesaistītie lietas dalībnieki.
- 251 No tā izriet, ka prasītāja nevar pamatot apgalvot, ka administratīvā procesa ilgums Komisijā bija pārmērīgs un ka Komisija ir pārkāpusi saprātīga termiņa principu.
- 252 Katrā ziņā, pat konstatējot administratīvā procesa vispārējā ilguma pārmērīgumu un saprātīga termiņa principa pārkāpumu, šāds konstatējums, ņemot vērā iepriekš 242.–244. punktā minēto judikatūru, pats par sevi nebūtu pietiekams, lai secinātu, ka apstrīdētais lēmums ir jāatceļ.

- 253 Šajā ziņā prasītāja apgalvo, ka administratīvā procesa pārmērīgais ilgums esot “ietekmējis tās spēju aizstāvēties”, it īpaši tādēļ, ka brīdī, kad prasītāja tika informēta, ka tā ietilpst karteļa piemērošanas jomā, proti paziņojuma par iebildumiem dienā – 2011. gada 30. jūnijā, tā jau bija nodevusi savas pēdējās kapitāldaļas personām, kas iestājušās lietā, un tātad tai bija tikai ierobežota piekļuve pierādījumiem attiecībā uz tās ieguldījumiem. Šajā ziņā pietiek atgādināt, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru atbilstoši vispārējam piesardzības pienākumam, kas ir visiem uzņēmumiem vai uzņēmumu apvienībām, prasītājai ir jā rūpējas par to, lai tās grāmatvedībā vai arhīvos tiktu pienācīgi uzglabāti dokumenti, kas ļauj izsekot tās darbībai, ar mērķi, it īpaši, lai tās rīcībā būtu nepieciešamie pierādījumi tiesas vai administratīvu lietu gadījumā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 16. jūnijs, *Heineken Nederland* un *Heineken/Komisija*, T-240/07, EU:T:2011:284, 301. punkts un tajā minētā judikatūra). Saskaņā ar 2012. gada 27. jūnija spriedumu *Bolloré/Komisija* (T-372/10, EU:T:2012:325, 152. punkts) šis pienākums ir piemērojams arī meitasuzņēmuma pārdošanas jomā.
- 254 Attiecībā uz prasītājas izteikto aicinājumu Vispārējai tiesai taisnīgi samazināt tai uzliktā naudas soda apmēru gadījumā, ja administratīvā procesa pārmērīgais ilgums nepamatotu apstrīdētā lēmuma atcelšanu, ir jāuzskata, ka tas ir izvirzīts, lai pamatotu prasītājas prasījumus samazināt šo apmēru, kuri tiks izskatīti tālāk 261. punktā.
- 255 Tādējādi piektā pamata trešā daļa, kā arī minētais pamats kopumā ir jānoraida.
- 256 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāsecina, ka prasītāja nav pierādījusi, ka Komisija ir izdarījusi pārkāpumus, kuri būtu pamats atcelt apstrīdēto lēmumu attiecībā uz prasītāju.
- 257 Tādējādi prasītājas izvirzītie prasījumi par atcelšanu ir jānoraida

B. Par prasījumiem samazināt prasītājai uzliktā naudas soda apmēru

- 258 Prasītāja aicina Vispārējo tiesu samazināt tai uzliktā naudas soda apmēru, lai ņemtu vērā Komisijas kļūdas, aprēķinot minēto summu. Tāpat tā lūdz Vispārējo tiesu taisnīgi samazināt šo apmēru gadījumā, ja administratīvā procesa ilgums neizrādītos pamats apstrīdētā lēmuma atcelšanai. Visbeidzot prasītāja lūdz Vispārējo tiesu piemērot tai jebkādu naudas soda apmēra samazinājumu, kas tiktu piešķirts personām, kuras iestājušās lietā, pēc prasības, kas celta par minēto lēmumu lietā T-475/14, *Prysmian* un *Prysmian Cavi e Sistemi/Komisija*, izskatīšanas.
- 259 Pirms izskatīt prasītājas dažādos lūgumus samazināt tai uzliktā naudas soda apmēru, ir jāatgādina, ka likumības pārbaudi papildina neierobežota kompetence, kas Eiropas Savienības tiesai ir piešķirta Regulas Nr. 1/2003 31. pantā saskaņā ar LESD 261. pantu. Šī kompetence pilnvaro tiesu papildus sankciju tiesiskuma pārbaudei aizstāt Komisijas vērtējumu ar savu vērtējumu un līdz ar to atcelt, samazināt vai palielināt uzlikto naudas sodu vai noteikto kavējuma naudu. Tomēr ir jāuzsver, ka neierobežotas kompetences īstenošana nav pielīdzināma pārbaudei pēc savas ierosmes, un jāatgādina, ka Savienības tiesās notiek uz sacīkstes principa balstīta tiesvedība. Izņemot absolūtus pamatus, kas tiesai ir jāizvirza pēc savas ierosmes, piemēram, apstrīdētā lēmuma pamatojuma neesamību, prasītājs ir tas, kuram ir jāizvirza pamati pret šo lēmumu un jāiesniedz pierādījumi šo pamatu atbalstam (spriedums, 2011. gada 8. decembris, *KME Germany* u.c./Komisija, C-389/10 P, EU:C:2011:816, 130. un 131. punkts).

1. Par lūgumu samazināt uzliktā naudas soda apmēru, labojot Komisijas tā aprēķinā pieļautās kļūdas

260 Pirmkārt, attiecībā uz prasītājas aicinājumu samazināt tai uzliktā naudas soda apmēru, labojot Komisijas pieļautās kļūdas, aprēķinot šo summu, pirmām kārtām, ir jānorāda, ka prasītājas izvirzītie pamati, lai pamatotu prasību atcelt tiesību aktu, ir noraidīti un, otrām kārtām, nav apstākļu, kas šajā gadījumā varētu pamatot šī apmēra samazinājumu. No minētā izriet, ka iesniegtais lūgums ir jānoraida.

2. Par lūgumu samazināt uzliktā naudas soda apmēru administratīvā procesa pārmērīgā ilguma dēļ

261 Otrkārt, attiecībā uz prasītājas aicinājumu administratīvā procesa pārmērīgā ilguma dēļ taisnīgi samazināt tai uzliktā naudas soda apmēru pietiek atgādināt, ka, lai gan tas, ka Komisija ir pārkāpusi saprātīga termiņa ievērošanas principu, var attaisnot tāda lēmuma atcelšanu, kas ir pieņemts uz LESD 101. vai 102. panta pamata notiekošā administratīvā procesā, ciktāl ar to vienlaikus ir pārkāptas arī attiecīgā uzņēmuma tiesības uz aizstāvību, šāda saprātīga termiņa ievērošanas principa pārkāpuma sekas – ja tas tiek pierādīts – nevar būt uzliktā naudas soda apmēra samazināšana (skat. spriedumu, 2017. gada 26. janvāris, *Villeroy & Boch*/Komisija, C-644/13 P, EU:C:2017:59, 79. punkts un tajā minētā judikatūra).

262 Katrā ziņā, kā tas izriet no šī sprieduma 251. punkta, pārmērīgs administratīvā procesa ilgums šajā lietā nav konstatēts. No tā izriet, ka minētais lūgums ir jānoraida.

3. Par lūgumu samazināt naudas soda apmēru, lai saņemtu jebkādu minētā apmēra samazinājumu, kas tiku piešķirts personām, kuras iestājušās lietā, pēc prasības, kas celta par apstrīdēto lēmumu lietā T-475/14, izskatīšanas

263 Visbeidzot un treškārt, attiecībā uz prasītājas lūgumu piemērot tai jebkādu naudas soda apmēra samazinājumu, ko Vispārējā tiesa piešķirusi personām, kas iestājušās lietā, pēc prasības, kas celta par apstrīdēto lēmumu lietā T-475/14 *Prysmian* un *Prysmian Cavi e Sistemi*/Komisija, izskatīšanas, ir jāatgādina, ka prasītāja netika atzīta par atbildīgu par attiecīgo karteli tās tiešās dalības karteļa darbības dēļ. Saskaņā ar minētā lēmuma 1. pantu tā tika atzīta par atbildīgu pārkāpumā vienīgi kā personu, kas iestājušās lietā, mātesuzņēmums.

264 Gadījumā, kad mātesuzņēmuma atbildība izriet vienīgi no tā meitasuzņēmuma tiešās dalības pārkāpumā un abi šie uzņēmumi ir cēlušies paralēlas prasības ar vienādu priekšmetu, Vispārējā tiesa, neņemot *ultra petita*, var ņemt vērā, ka konstatējums par meitasuzņēmuma dalību pārkāpumā ir atcelts par konkrēto periodu, un atbilstoši samazināt mātesuzņēmumam solidāri ar meitasuzņēmumu uzliktā naudas soda apmēru.

265 Šajā ziņā, pirmkārt, lai atbildību piedēvētu kādai ekonomiskai vienībai, ir jāiesniedz pierādījumi, ka vismaz viena vienība ir pārkāpusi Savienības konkurences tiesību normas, un šim apstāklim ir jābūt norādītam lēmumā, kas ir kļuvis galīgs, un, otrkārt, iemeslam, kādēļ tika konstatēta meitasuzņēmuma pārkāpošās rīcības neesamība, nav nozīmes.

266 Šādā kontekstā ir jānorāda uz mātesuzņēmuma atbildības, kas iestājusies vienīgi meitasuzņēmuma tiešās dalības pārkāpumā dēļ, pilnībā atvasināto raksturu. Faktiski šajā gadījumā mātesuzņēmuma atbildība izriet no tā meitasuzņēmuma pārkāpošās rīcības, kurā mātesuzņēmums tiek vainots tādēļ, ka šīs divas sabiedrības veido vienu ekonomisku vienību. No tā izriet, ka mātesuzņēmuma atbildība noteikti ir atkarīga no pārkāpuma sastāvu veidojošiem faktiem, kurus tā meitasuzņēmums ir izdarījis un ar kuriem atbildība ir nesaraujami saistīta.

- 267 Tādu pašu iemeslu dēļ ir jāprecizē, ka situācijā, kad neviens cits apstākļi individuāli neraksturo mātesuzņēmumam inkriminēto rīcību, meitasuzņēmumam solidāri ar tā mātesuzņēmumu uzliktā naudas soda samazināšana principā, ja ir izpildīti noteikti procesuāli nosacījumi, ir jāattiecina uz mātesuzņēmumu.
- 268 Šajā lietā ir jākonstatē, ka gan prasītāja, gan personas, kas iestājušās lietā, ir cēlušas prasību par apstrīdēto lēmumu un šīm prasībām daļēji ir viens priekšmets, proti, galvenokārt – atcelt apstrīdētā lēmuma 2. panta f) punktā paredzēto naudas sodu, ciktāl tas attiecas uz tām, un, pakārtoti, samazināt minētā, tām solidāri uzliktā naudas soda apmēru.
- 269 Šādos apstākļos prasītājam no iespējamās apstrīdētā lēmuma atcelšanas būtu jāgūst tāds pats labums, kādu gūtu personas, kas iestājušās lietā, saistībā ar prasību, kas celta lietā T-475/14.
- 270 Tomēr ir jākonstatē, ka šodien pasludinātajā spriedumā lietā T-475/14 *Prysmian* un *Prysmian Cavi e Sistemi*/Komisija Vispārējā tiesa noraidīja prasību lietā, kurā tika taisīts šis spriedums, proti, gan personu, kas iestājušās lietā, izvirzītos prasījumus atcelt tiesību aktu, gan to prasījumus samazināt tām uzlikto naudas sodu apmēru.
- 271 Tāpēc prasītājas lūgums tai piemērot jebkādu samazinājumu, kas piešķirts personām, kuras iestājušās lietā, pēc prasības, kas celta par apstrīdēto lēmumu lietā T-475/14 *Prysmian* un *Prysmian Cavi e Sistemi*/Komisija, izskatīšanas, nevar tikt apmierināts, un līdz ar to ir jānoraida visi prasītājas prasījumi samazināt tai uzliktā naudas soda apmēru.
- 272 Ņemot vērā iepriekš minēto, šī prasība ir jānoraida.

IV. Par tiesāšanās izdevumiem

- 273 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs.
- 274 Tā kā prasītājam spriedums ir nelabvēlīgs visās prasījumu daļās, atbilstoši Komisijas prasījumiem ir jāpiespriež prasītājam segt visus tiesāšanās izdevumus.
- 275 Saskaņā ar Reglamenta 138. panta 3. punktu Vispārējā tiesa var nolemt, ka persona, kas iestājusies lietā un kas nav šā panta 1. un 2. punktā minētā persona, sedz savus tiesāšanās izdevumus pati. Izskatāmās lietas apstākļos ir jānolemj, ka *Prysmian* un *PrysmianCS* sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

nospriež:

- 1) **Prasību noraidīt.**
- 2) ***The Goldman Sachs Group Inc.* sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus.**
- 3) ***Prysmian SpA* un *Prysmian Cavi e Sistemi Srl* sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.**

Collins

Kancheva

Barents

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2018. gada 12. jūlijā.

[Paraksti]

Satura rādītājs

I. Tiesvedības priekšvēsture	2
A. Prasītājas un attiecīgā nozare	2
B. Administratīvais process	2
C. Apstrīdētais lēmums	3
1. Attiecīgais pārkāpums	3
2. Prasītājas atbildība	4
3. Uzliktais naudas sods	4
II. Tiesvedība un lietas dalībnieču prasījumi	5
III. Juridiskais pamatojums	6
A. Par prasījumiem atcelt tiesību aktu	6
1. Par pirmo pamatu, kas attiecas uz LESD 101. panta pārkāpumu un Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta pārkāpumu, kā arī kļūdu tiesību piemērošanā un acīmredzamu kļūdu vērtējumā	6
a) Par pirmo daļu, kas attiecas uz prezumpciju par izšķirošas ietekmes faktisku īstenošanu laikposmā no 2005. gada 29. jūlija līdz 2007. gada 3. maijam	7
1) Par pirmo iebildumu, kas attiecas uz izšķirošas ietekmes faktiskas īstenošanas prezumpcijas piemērošanu laikposmam no 2005. gada 29. jūlija līdz 2007. gada 3. maijam	7
2) Par otro iebildumu, kas attiecas uz izšķirošas ietekmes faktiskas īstenošanas prezumpcijas atspēkošanu	11
b) Par otro daļu, kas attiecas uz Komisijas secinājumiem par laikposmu no 2005. gada 29. jūlija līdz 2009. gada 28. janvārim	12
1) Pilnvaras iecelt Prysmian dažādu valžu locekļus, kā arī pilnvaras uzaicināt akcionārus uz kopsapulcēm un ieteikt direktoru vai visas valdes kopumā atstādināšanu no amata .	14
2) Par prasītājas faktisku pārstāvību Prysmian valdē	16
3) Par prasītājas pārstāvju vadības pilnvarām valdē	17
4) Par prasītājas lomas Prysmian izveidotajās komitejās nozīmīgumu	18
5) Par regulāru jaunākās informācijas un ikmēneša ziņojumu saņemšanu	18
6) Par pasākumiem, kuru mērķis ir nodrošināt izšķirošas kontroles turpināšanos pēc SSP .	19
7) Par pierādījumu par rūpnieciskajam īpašniekam tipisku rīcību	21
8) Par visu apstrīdētajā lēmumā izvirzīto elementu novērtējumu	21

c) Par trešo daļu, kas attiecas uz Komisijas secinājumu, ka prasītāja būtībā nebija vienkāršs finanšu investors	22
2. Par otro pamatu, kas attiecas uz Regulas Nr. 1/2003 2. panta pārkāpumu, pierādījumu nepietiekamību un LESD 296. pantā paredzētā pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi	23
a) Par pirmo daļu, kas attiecas uz Regulas Nr. 1/2003 2. panta pārkāpumu un pierādījumu nepietiekamību	23
b) Par otro daļu, kas attiecas uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi	25
3. Par trešo pamatu, kas attiecas uz LESD 101. panta un Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta pārkāpumu, kā arī personiskās atbildības un nevainīguma prezumpcijas principu pārkāpumu ..	26
4. Par ceturto pamatu, kas attiecas uz LESD 101. panta un Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta pārkāpumu, kā arī uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā un tiesiskās noteiktības un sodu individuālas attiecināmības principu pārkāpumu	27
5. Par piekto pamatu, kas attiecas uz tiesību uz aizstāvību pārkāpumu	29
a) Par pirmo daļu – to, ka Komisija nav ļāvusi prasītājai piekļūt tās aizstāvībai būtiskai informācijai	29
b) Par otro daļu – to, ka Komisija nelikumīgi ir aizkavējusi piekļuvi citiem prasītājas aizstāvībai būtiskiem dokumentiem	30
c) Par trešo daļu – pārmērīgu administratīvā procesa ilgumu	32
B. Par prasījumiem samazināt prasītājai uzliktā naudas soda apmēru	34
1. Par lūgumu samazināt uzliktā naudas soda apmēru, labojot Komisijas tā aprēķinā pieļautās kļūdas	35
2. Par lūgumu samazināt uzliktā naudas soda apmēru administratīvā procesa pārmērīgā ilguma dēļ	35
3. Par lūgumu samazināt naudas soda apmēru, lai saņemtu jebkādu minētā apmēra samazinājumu, kas tiktu piešķirts personām, kuras iestājušās lietā, pēc prasības, kas celta par apstrīdēto lēmumu lietā T-475/14, izskatīšanas	35
IV. Par tiesāšanās izdevumiem	36